

முஸ்லிம் பாதுகாவலன்,

THE "MUSLIM GUARDIAN."

புத்தகம் 6.]

சித்திரை 1907.

[இலக்கம் 2.

Vol. 6.]

APRIL, 1907.

[No. 2.

Notes by the Editor.

—:0:—

The Registration of the Mohammedan Marriages and Divorces.

the registration of the Mohammedan marriages was published, the Mohammedans of Colombo have taken steps in the direction of having the Mohammedan Marriage Registration Ordinance amended. An intelligent and influential committee has been appointed, as stated in the local newspapers, at a meeting held at Mr. S. L. Naina Marikar Hadgiar's residence, to prepare a report showing the provisions which ought to be made, for the compulsory registration of the Mohammedan marriages and divorces, in an Ordinance which is intended to be introduced amending the existing Ordinances. The report will, we believe, be forwarded to the Governor, after it has been

WE are glad to note that since our last article on the subject of

considered and adopted by a public meeting of the Mohammedans of Ceylon, with a request that His Excellency will be graciously pleased to order the introduction into the Legislative Council of an Ordinance to further amend the Mohammedan Marriage Registration Ordinance of 1886, embodying the provisions set forth in the report. It is, therefore, essential that every person who has anything to say on the subject should place before the said committee his views in time, and we take this opportunity to state our opinions with reference to the said subject. The section 17 of the said Ordinance of 1886 provided that after that Ordinance came into operation no marriage contracted by persons professing the Mohammedan religion should be valid unless registered under the said Ordinance. As according to the law

of the Prophet (on whom be peace) no entry whatever is required to make a marriage valid objection was raised to the said section for it would have the effect of making invalid the unregistered marriages while they are valid according to the religious law. Hence in the amending Ordinance of 1888 it is provided that the registration or non-registration of the Mohammedan marriages under the said Ordinance of 1886 shall not prove the validity or invalidity of such marriages which may otherwise be invalid or valid. As the principal Ordinance does not directly compel the Mohammedans to have their marriages registered, and as the amending Ordinance provides that registration is not the only evidence to prove a marriage, the Muslims have become indifferent to the Ordinance and those of them who are bent on mischief shun it deliberately. The simple law of our religion that the giving away of a girl in marriage by her lawful *vaii* in the presence of two witnesses will make such marriage valid, whether an entry of it is made or not, need not be interfered with. But, as it is very necessary, in the interest of the parties to a marriage and their issues, that there should be a documentary evidence which can always be produced in proof of such marriage, and as oral evidence cannot always be available, and as we have learned by experience that owing to the want of trustworthy documentary evidence the female party to a marriage and her children have suffered, we are in favour of imposing on the male party to a marriage (bridegroom) the duty of having his marriage registered under the said Ordinance of 1886, and punishing him with fine or imprisonment or both, in case he fails to perform that duty. We cannot find any reasonable objection that can be made to the imposition of such a duty on him. He may neglect his wife who may then claim maintenance from him. They may divorce each other and the wife may then claim from the husband, according to the Mohammedan law, her *maher* and maintenance for her, if she be pregnant, and for herself and her children if the latter be infants. When a question is raised as to any one of these points the marriage will have to be proved first, and then if the Mohammedan priest (*levvai*) before whom the marriage was solemnized and the witnesses thereto be dead, or if they or any one of them be alive but be wicked enough to give false evidence the woman and her children will be the victims. Nothing but a trustworthy documentary evidence of the marriage can save them. The officiating *levvais* licensed under section 4 of the said Ordinance of 1886, and the registrars appointed by the Governor under section 8 of the said Ordinance

nance should have the power to prosecute the Mohammedan bridegroom who fails to have his marriage registered, and he should be made liable to prosecution and punishment as long as he refrains from effecting the registration of his marriage. As we said before no entry whatever is necessary according to our law to constitute the validity of the marriage, yet the Mohammedans of Ceylon have, from time immemorial, the custom of having records of their marriages called *kaduttams*. The object of writing *kaduttam* is to have a documentary evidence of the marriage, but some of the Mohammedan priests, we regret to say, are capable of perpetrating the offence of suppressing *kaduttams* or destroying or making interpolations in them for gratifications received by them. At present nowhere in the Island *kaduttams* are scrutinised and protected, or the writers, who are also the custodians, thereof controlled and supervised. Most of the miseries suffered by the the poor Mohammedan women deserted by their husbands are due to the unsafe character of *kaduttams*. Moreover in some districts persons who are not levvais of any mosque have the audacity to perform the marriage ceremonies of unsuspecting Muslims and write *kaduttams*. The particulars entered in *kaduttams* are almost identical with those entered in the register kept under the Ordi-

nance of 1886. For these reasons we propose that in the contemplated amending Ordinance registration under the Ordinance of 1886 be substituted for *kaduttam* which should be made inadmissible in evidence in all courts of justice. It is clear that when the marriages are registered the divorces also should be registered. A Mohammedan woman whose marriage has been registered may divorce her husband or be divorced by him, and remarry and have the second marriage also registered. Unless she has indisputable evidence, such as registration, in proof of the divorce she may be charged with bigamy as was the unfortunate Mohammedan woman from Chilaw who was tried at the criminal session of the Supreme Court at Colombo recently. Therefore provision should be made in the amending Ordinance for the registration of divorces. The officiating levaai and registrar licensed and appointed under the said Ordinance of 1886 should be empowered to register the divorces as well, and be supplied with books therefor by the Provincial Registrar, to whom certificates of divorces, like those of marriages, should be forwarded. Under the Mohammedan law a man can repudiate his wife on the slightest disgust, but a woman can separate herself from her husband, only for certain reasons, such as ill usage, want of proper maintenance, neglect of conjugal

duty &c. Hence before a woman is allowed to divorce her husband, and the divorce is registered by the officiating levvai or registrar, the ground on which she demands separation must be investigated by an authority other than the levvai or registrar; and the levvai or registrar should be guided in the matter by the decision of that authority. The power of investigating the ground for separation of a woman by herself from her husband should, in our opinion, be vested in the Mohammedan Justices of the Peace, and, where there are no Mohammedan Justices of the Peace, in *Kadhis*, to be appointed for the purpose by His Excellency the Governor. The Justices of the Peace or *Kadhi* who investigates the matter should keep a proper record of the evidence heard by him. If a woman or her husband feels grieved by the decision of a Justice of the Peace or *Kadhi* she or he should be able, under the amending Ordinance, to appeal to the Provincial or Assistant Provincial Registrar from that decision, and his finding should be final. The grounds on which a woman can separate herself from her husband, according to the Mohammedan law, must be clearly stated in the amending Ordinance. The husband who divorces his wife must be bound, with penalty for failure, to have the divorce registered, and to pay her in the presence

of the levvai or registrar, who registers the divorce, and of two other witnesses her *maher*, if it remains unpaid, and the other expenses which the law allows her. We hope our views, stated above, will receive the consideration of the committee.

The Levvais and Kaduttams.

In proof of the unsafe character of *kaduttams* and the irresponsibility of the writers thereof we quote here two passages which occur in the letter referred to in our last issue as written by a Government official to a Moorish gentleman of Colombo. The passages are as follows:—

“In the Kalmunai Courts there are hundreds of cases for maintenance, the result of false marriages and false Kaduttams written by sham Levvais.”

“In the Puttalam district the trouble was with regard to property. When a question of dowries came before court it was found that the Levvai had destroyed the Kaduttam.”

Among the Mohammedan priests of Ceylon there are, no doubt, honourable men, but that some of them are unscrupulous is evidenced by the passages given above. It is stated in Anceer Ali's “Mohammedan Law” (Vol II. p 282) that “in Algiers, and in most Mohammedan countries, registration is compulsory.”

அபுகானிஸ்தான் அரசர் மாட்சிமை தங்கிய அமீர் ஹபீபுல்லா கான்.

அமீர் அப்துல் றகுமான் அவர்கள் 1901 ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 1 ந் திகதி மாணித்த பொழுது அவர்களின் கிரேஷ்ட புதல்வர் ஹபீபுல்லா கான் அவர்கள் அபுகானிஸ்தான் அரசராய் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டனர். அப்துல் றகுமான் அவர்கள் அபுகானிஸ்தானின் சிங்காசனத்துக்கு விரித்துப் பேசிய தமது ஏதிரிகளைக் கீழ்ப்படுத்திக் கொண்டதுடன், தமது தேசத்திலுள்ள தலைவர்களின் தத்துவத்தையும் உடைத்து, முரண்டுக்குணமுள்ள கோத்திரங்களையும் வசப் படுத்திக் கொண்டனர். அவர்களின் இராச்சிய முழுதிலும் அவர்களின் கட்டளைகள் தடைப்படாதவையகளாயிருந்தன. அவர்களின் தன்னரசு இரானுவ வல்லமையில் தங்கியிருந்தது. அவர்களின் சித்தத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட வுத்தியோகத்தர்களால் அரசாட்சியின் பணிவிடைகள் நடத்தப்பட்டன. அவர்களின் சேவகத்தில் வேவுகாரிகள்திகமாயிருந்தார்கள். அவர்களின் அதிகாரத்தைத் தாம் நாடியவாறு நிறைவேற்றுகிறதில் குரூமான காரியங்களும் சம்பவீத்தன. அவர்கள் பகிரவகமாகவே விண்ணப்பப்பத்திரங்களைப் பெறுகிறவர்களாயும் நீதி செய்கிறவர்களாயும் இருந்தார்கள். அவர்கள் தொய்வில்லாது வேலை செய்யுந் திராணி புடையவர்கள். அவர்கள் ஆசியாவி லுள்ள மெத்த மூர்க்கமான அடங்காத ஜனங்களிது வொமுங்கான அரசாட்சியை நிலைப்படுத்தினார்கள். அவர்கள் ஐரோப்பியர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட

ட நூதனமான ஆயுதங்களைக் கொண்டு தமது தேசத்தை அரசணித்துக் கொண்டதுடன் அங்கு ஜரோப்பியர்கள் அடி யிடுதற்கு வழிகாட்டக் கூடிய நேயில்வே தந்தி முதலிய நூதனங்களைத்ததுக் கொண்டனர். அவர்களின் துணிகரமான செய்கைகளும், லைக்கத்தக்க குணமும், அவர்களின் இராச்சியம் இந்திய விராச்சியத்துக்கும் அரசியவிராச்சியத்துக்கும் மத்தியில் ஓர் தடையாயிருப்பதும், அவ்விரு விராச்சியங்களுக்கு மிடையில் அவர்கள் சமநிலையை நிறுத்திவந்த யுகமும் அமீர் அப்துல் றகுமான் அவர்களே ஆசியாவில் ஓர் பிரதான அரசராகவிட்டதோடு, அபுகானிஸ்தானில் அவர்களின் ஆளுகையையோ புதுபுகமாக்கியும் விட்டன. அவர்களுக்கு பிறிட்டிலிய துரைத்தனத்தார் வருடாந்தம் 18 லட்சம் ரூபா வுதவிப்பணமாய்க் கொடுத்துவந்தார்கள். 1896ம் ஆண்டு அவர்கள் டெராலுமில்லத்துத்தின் (சாதியினதும் மார்க்கத்தினதும் ஒளி) என்ற பட்டத்தையெடுத்துக் கொண்டார்கள். அபுகானிஸ்தான் இராச்சியம் அமீர் ஹபீபுல்லாகான் அவர்களின் அரசாட்சியாலடையும் பலன்களை வாசிப்பவர்கள் நன்றாய் விளங்கிக் கொள்வதற்கு அதன் சென்ற சரித்திரத்தை அவர்கள் நிந்திருப்பது ஆவசியகம், தற்போது அபுகானிஸ்தானில் அரசாட்சியெய்து வருகிற துரானிக் கோத்திரத்தில் ஸதோலே என்றும் பாறக்லே என்றும் இரண்டு பிரிவுகளுண்டு. அவற்றுள் ஸதோலே வமிசத்தைச் சேர்ந்த அஹ்மதுகான் என்பவரே துரானிக்கோத்திரத்தை யுன்னத வெல்கைக்குக் கொண்டு வந்து ஓர் அபுகானியராச்சியத்தை 18 ம் தூறண்

டுக் கடைசியில் ஸ்தாபித்தனர். அவரின் சந்தியார்கள் 1818 ம் ஆண்டு வரையில் காபுலில் அரசாட்சி செய்தனர். ஆகிலும் அக்காலத்தில் அமீரா யிருந்தவர் தமது தத்துவமுள்ள மந்திரியான பதஹ் கான் பாறக்லே என்பவரைக் கொன்றதால் பாறக்லே குடும்பத்தவர்களால் கலகம் விளைக்கப்பட்டது. அக்கலகத்தின் முடிவில் ஸ்தோலே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த அமீரான சாஹ் சுஜா என்பவர் தூரத்தப்பட்டு மேற்படி பதஹ் கானின் புத்திரான தோஸ்து முகம்மது காபுலில் அமீராக ஏற்படுத்தப்பட்டனர். சாஹ் சுஜா பஞ்சாபுக்குப் போய் அடைக்கலம்பு குந்தனர். அக்காலத்தில் அபுகானிஸ்தானின் கிழக்கெல்லையிலுள்ள பஞ்சாப தேசத்தில் மன்ஜித் ஸின் என்பவருக்கும் அவரின் ஸிக் சேனைக்கும் கீழ் உண்டாயிருந்த இரா தத்துவமுள்ள இராணுவ அரசாட்சி அபுகானிஸ்தானுக்கு இடையிருந்தது. அபுகானிஸ்தானின் குழப்பமான நிலையை யறிந்த மன்ஜித் ஸின் கஷ்மீரைப்பிடித்துக் கொண்டதோடு அபுகானியர்களை யோர் யுத்தத்தில் தோல்வியாக்கி இண்டஸ ஆற்றங்கு வலப்பக்கத்திலுள்ள பஷாவா மரகாணத்தைப்பிடித்து அதில் ஓர் அபுகான் தலைவரையே தமக்குக் கீழாய் ஆளுதற்கு நியமித்தனர். புத்துவருடங்களுக்குப் பின் மேற்படி தூரத்தப்பட்ட சாஹ் சுஜா தமது தேசத்தைத் திரும்பப்பிடித்துக் கொள்வதற்காய்த் துணிந்த பொழுது தோஸ்து முகம்மதால் தோல்வியாக்கப்பட்டனர். அத்தருணத்தில் மன்ஜித்ஸின் முன்னேறி திரும்பவும் பஷாவரைப் பிடித்துக் கொண்டு அபுகானியரை மலைகளுக்குத் தூரத்தி விட்டனர்.

அக்காலமுதலே இங்கிலாந்தும் றாசியாவும் அபுகானிஸ்தான் விஷயங்களில் குறுக்கிட்டு வருகின்றன. அவைகளின் குறுக்கிடுதல் அபுகானிஸ்தானில் அரசாட்சிசெய்கிற அமீர்களின் நிலையை வேறுவிதப் படுத்துகிறத்தோடு அவ்விரு ஐரோப்பிய துரைத்தனங்களும் ஆசியாவில் அரசாட்சி செய்யும் ஒழுங்கையும் தாக்குகின்றது. சாஹ் சுஜா திரும்பவும் 1833ம் ஆண்டு அபுகானிஸ்தானுக்கெதிராய் படையெடுத்த பொழுது அவர் மன்ஜித்ஸின்னாலும் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷிய வைஸராயாயிருந்த லோர்டு டப்ளியுபென்றிக்க்சுலும் துணைச்செய்யப்பட்டார். அந்தயுத்தத்தில் ஜயமுண்டாகாதிருந்ததோடு பிரிட்டிஷியருக்கெதிராய் எரிச்சலைக் கிளப்பியும் விட்டது. அக்காலத்தில் பெர்ஷிய இராசதானியான திஹானில் றாசியதானுகிபதியாயிருந்தவர் அபுகானிஸ்தானின் வடமேற்கு எல்லையில் ஓர் தன்னிஷ்டமான தலைவனின் கீழிருந்த ஹீரூத்தைப் பிடித்துக் கொள்ளும்படி பெர்ஷிய சாவைத்துண்டி விட்டனர். 1837ம் ஆண்டு திஹானிலிருந்த பிரிட்டிஷிய தனுகிபதியின் எச்சரிப்பு மொழிகளைச்சட்டைசெய்யாது ஓர் பெர்ஷிய சேனை ஹீரூத்தை வளைந்தது. ஆகிலும் பிரிட்டிஷிய இராணுவங்கள் பெர்ஷிய தென்கரையில் தோன்றவே 1838ம் ஆண்டு மேற்படி பெர்ஷிய சேனை ஹீரூத்திலிருந்து பின்வாங்கிவிட்டது. இங்கிலாந்துக்கும் றாசியாவுக்கு மிடையிலிருந்த எதிரிடை அக்காலமுதல் பகிரங்கமாகிவிட்டது. ஆதலால் ஒரு பகுதியில் நடத்தப்பட்ட வொவ்வொரு முயற்சிக்கும் மாறாய் மறுபகுதியிலும் ஒவ்வொரு முயற்சி நடத்த

ப்பட்டது. ஹசியாவின் தந்திரங்களும் காபுலில் தோஸ்து முகம்மதின் நிலைமையும் பிறிட்டிஷிய மந்திரிசபைக்குப் பெருமச்சத்தை யுண்டாக்கின. ஆதலின் அபுகானிஸ்தானில் பிறிட்டிஷிய நயங்களைப் பாதுகாத்தற்குத்தக்க வழிவகை அத்தேசத்தை சாஹ் சுஜா திரும்பப் பிடித்துக்கொள்ளுதற்குத் துணைச் செய்வதேயென்று பிறிட்டிஷிய மந்திரி சபை தீர்மானித்து, பிறிட்டிஷிய அரசாட்சிக்கும், மன்னித் ஸின்னுக்கும், சாஹ் சுஜாவுக்குமிடையில் ஓர் பொருத்தம் எழுதப்பட்டபின்னர் ஓர் பிறிட்டிஷிய சேனை போலன் பால் என்ற கணவாயைக் கடந்துகந்தஹா ருக்குப்போய் அப்பட்டணத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, வடபக்கமாய் கஸ்னிக் குசசென்று அதனையுத்தஞ்செய்து பிடித்துக்கொண்டு, 1839ம் ஆண்டு காபுலுக்குட் புகுந்தது. பிறிட்டிஷியர் வருவதையறிந்த தோஸ்து முகம்மது வடக்கேயிருந்த மலைகளுக்கப்பாலேடிவிட்டதால் அவருக்கு பதல் சாஹ் சுஜா அரசராய் பகிரங்கப்படுத்தப்பட்டனர். ஆகிலும் இந்தக்காரியம் ஆபத்துள்ளதும் கடைசியில் அபஜயப்படக்கூடியது மாயிருந்தது. தன்னிஷ்டமான ஜனங்கள் மீது அன்னியர்களின் ஆயுதத்தைக்கொண்டு சுமத்தப்பட்டவோர் அரசர் எப்பொழுதும் ஜனங்களால் வெறுக்கப்பட்டவர். அவரால் தனித்து நிற்கக்கூடாது. ஆதலின் அவரின் அன்னிய துணையாளர்கள் அங்குதரித்து அவருக்குத் துணைசெய்து அவரின் தத்துவத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கும், அவரின் தத்துவம் அற்றுப்போகுமென்ற நம்பிக்கையோடு பின்வாங்கி விடுவதற்கும் இடையில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவர்களாயிரு

ந்தார்கள். சாஹ் சுஜாவின் அதிகாரம் பிறிட்டிஷிய போரவீரர்களால் ஸ்தாபிக்கப்படுவது தவகளின் தத்துவத்துக்கும் தங்கள் நிலைக்கும் தங்கள் சாகியத்தின் சுயாதீனத்துக்கும் தீங்காயிருக்குமென்று அபுகானிஸ்தானிவிருந்த தலைவர்கள் அறிந்துகொண்டார்கள், அவர்கள் உத்தியோகங்களும் பெருஞ் சம்பளங்களும் கேட்டார்கள். புதிய அமீர் சஹ் சுஜா பிறிட்டிஷிய தானுதிபதியின் புத்தியைக்கேட்டு தம்கோத்திரத்தவர்களுளிருந்து அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பதற்குவோர் இராணுவத்தையுண்டுபிடித்துவதை அந்தத்தலைவர்கள் கண்டபொழுது அம்முபற்சியைத் தடுக்கவழி தேடினார்கள். ஒழுக்கான வருமானமில்லாமல் அரசாட்சியை சீர்படுத்தக் கூடாது. ஆகிலும் வரி அறவுபண்ணத் துணிந்தபொழுது அத்துணிவு கோத்திரங்களைக் கிளப்பிவிடு மென்று தெரியவந்தது. ஆதலால் சாஹ் சுஜாவின் அரசாட்சி ஆட்களையும் பணத்தையும் பெற்றுக்கொள்ள பிறிட்டிஷிய துணைமீதே இன்னும் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டியதாயிருந்தது. இந்தக்காரியங்கள் புதிய அரசாட்சியைப் பலவீனப்படுத்தியதோடு ஊரார் வெறுக்கவும் செய்தன. ஒழுக்கினத்தைத்தடுக்க அல்லது கீழ்ப்பட்டவர்களைப் பாதுகாக்க அன்னிய போர்வீரர்களைத்தவிர வேறு இராணுவம் அரசரின் கீழிருக்கவில்லை. திரிப்த்தியற்றமேன்மக்கள் அபுகானிய குடிஜனங்களிடம் அன்னிய மனிதர்களுக்கும் மார்க்கத்துக்குமுள்ள விரோதத்தைத் தூண்டி விட்டார்கள். சாஹ் சுஜாவின் கீழ் ஓர் அபுகானிய துரைத்தனத்தையுண்டாக்கிக்கொள்ளக்கூடுமென்ற நம்பிக்கையோடு அத்தேசத்தில் இரண்

வெருஷம் இருந்தபின் தங்கள் ஸ்திதி நிலைப்பாடாததை பிறிட்ட வியர் - அறிந்துகொண்டார்கள். மூர்க்கமுள்ள யுத்தப்பிரியமுள்ள கோத்திரத்தவர்கள் ஓயாது கலகஞ் செய்தார்கள். கடைசியில் 1841-42 டில் குளிர் காலத்தில் காபுலிலுண்டான கடுமையான கலகம் பிறிட்டவிய சேனையை இழிவோடும் ஆபத்தோடும் பின் னிடச்செய்திற்று. காபுலுக்கும் ஜலலபாதுகாகும் இடையில் பிறிட்டவிய சேனை முழுதும் இழக்கப்பட்டது. ஆகிலும் ஜலலபாது அங்கிருந்த பிறிட்டவிய சைனியத்தால் பாதுகாக்கப்பட்டது. மேலும் ஜனறல் பொலக் என்பவர் 1842ம் ஆண்டு காபுலத்திரும்பப்பிடித்து மகா. பிறித்தானியாவின் இராணுவகீர்த்தியை அங்கு ஸ்தாபிக்கிறவரையில் கந்தவாரை - ஜனறல் நொற்பிடிததுக்கொண்டிருந்தனர். அதன்பின்னர் பிறிட்டவிய இராணுவம் அபுகாஸ்தான் சேசத்தை முற்றும் விட்டுவிட்டது. பிறிட்டவியரால் பிடிக்கப்பட்டு இந்தியாவில் சிறையிவ்வைக்கப்பட்டிருந்த தோஸ்து முகம்மது திரும்பவும் காபுல் சிங்காசனத்தில் இருத்தப்பட்டார். அதுமுதல் நார்பது வருடமாக பிறிட்டவியர் அபுகானிய விஷயத்தில் குறுக்கிடுகிறது நிறுத்தப்பட்டது. இவ்வாறு செய்ததின் நோக்கம் அபுகானிஸ்தானின் சுயாதீனத்தைக் காப்பாற்றுகும், அதன் அரசரின் நேசத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்கும், மத்திய ஆசியாவில் பாக்கின்ற ஹாசியாவின் தத்துவத்துக்கும் இந்தியாவில் பிறிட்டவிய இராச்சியத்துக்கும் இடையில் மலைநிறைந்த மேற்படிதேசத்தையோர் தடையாய் நிறுத்துதற்குமே யென்று சொல்லப்

பட்டது. 1849ம் ஆண்டின்பின் பஞ்சாபை பிறிட்டவியர்கள் பிடித்தபொழுது இந்தியாவின் வடமேற்கு எல்லை அபுகானிய வுயர்நிலங்களின் அருகை சம்பித்ததால் ஹாசியர் தென் கிழக்கே ஒக்ஸஸ் நதியில் முன்னேறுவது பிறிட்டவியர் அதிகம் கவனிக்கவேண்டிய காரியமாயிற்று. மேலும் பெர்வியர்களும் ஹீரூத்தைப் பிடித்தற்குத்திரும்பவும் முயற்சித்தார்கள். அக்காலத்தில் தோஸ்து முகம்மது பிறிட்டவியரின் நேசராயிருந்தனர். ஆகிலும் அவர் 1863ம் ஆண்டு மரணித்தபொழுது அபுகானியவிராச்சியத்தில் திரும்பவும் யுத்தமுண்டுபட்டது. கடைசியாய் தோஸ்து முகம்மதின் புதல்வர் சியர் அலி என்பவர் 1860ம் ஆண்டு அரசரானார். அந்த வருடத்தில் புகாரூ தேசம் ஹாசியாவுக்குக் கீழ்ப்பட்டது ஆதலின் அபுகானிய விஷயத்தில் இனிமேல் குறுக்கிடாதிருக்க வியலாதென்பது அக்காலத்தில் பிறிட்டவிய துரைத்தனத்துக்குத் தோன்றிற்று. 1869ம் ஆண்டு அமீர் சியர் அலியும் இந்தியவைலுரயான லோர்டு மெய்யோவும் அம்பாலாவில் சந்தித்துப் பேசினார்கள். அதுமுதல் அவ்விரு அரசாட்சிக்குமிடையில் நேசம் அதிகப்பட்டது. அமீர் தமதுதத்துவத்தைத் திரட்டிப்பலப்படுத்தினர். அபுகானிஸ்தானில் பலமும், நேசமும், ஐக்கியமுமுள்ள வோர்துரைத்தனத்தைத் தாபிப்பதே இந்தியாவின் வடமேற்கு எல்லைக்கப்பால் திரும்பவும் பிறிட்டவியரின் அரசமுறையாகிவிட்டது.

ஹாசியர் 1873ம் ஆண்டு கீவாவைப்பிடித்துக்கொண்டு, அமீரின் வட எல்லையைப் படிப்படியாய்ச்சம்பித்தபொழுது, சியர் அலி அச்சங்கொண்டு பிறிட்டவியரின் து

ணையைத் தேட, அவர்கள் வ
ருக்குத் துணைச் செய்யாமலும்,
அவருக்கும் பெர்ஷியாவுக்கும் ஸி
யஸ்தானப் பற்றித் தர்க்கமுண்
டுபட்டபொழுது அவரின் உரித்
தை பிறிட்டிஷியர் பலப்படுத்தா
மலும் இருந்ததால், அவர்கள்
து அமீர்சியர் அலெக்சுருந்த நம்பிக்
கையற்றுப்போய் விட்டதோடு,
அவர் பிறிட்டிஷிய சமபந்தத்
தை விட்டும் துரத்தப்பட்டு தஷ்
கந்திஷியருந்த ஹசிய அதிகாரிக
ளின் சமாதானப்பேச்சுகளுக்குச்
செவிகொடுத்தனர். 1869 ம் ஆண்
டு ஹசிய துரைத்தனத்தார் அபு
கானிஸ்தான் தங்கள் செல்வாக்கு
க்கு வெளியே யுள்ளதென லோ
ர்டு கலதண்டனுக்குத் தெரிவித்தி
ருந்தனர். மேலும் 1872 ம் ஆண்
டு அபுகானிஸ்தானின் எல்லை வ
டமேற்கில் லேக் விக்ரோரியாவ
ரையில் இங்கிலாந்துக்கும் ஹசியா
வுக்குமிடையில் திட்டப்படுத்த
ப்பட்டிருந்தாலும், காபுலுக்கும்
தஷ்கந்துக்கும் இடையில் கடிதங்
கள் எழுதப்பட்ட தாலும், அபுகா
னிஸ்தானுக்கப்பாலுள்ள தேசத்
தில் ஹசியரின் அதிகாரம் அதிகப்
படுகிறதாயிருந்ததாலும் பிறிட்டி
ஷிய துரைத்தனத்தார் அபுகானி
ஸ்தான் தேசத்தில் திரும்பவும்
மேம்பாடடைதற்கு 1876 ம் ஆண்
டு தீர்மானித்தனர். பிறிட்டிஷிய
ரோடு அமீருக்குண்டாயிருந்த
கோபம் தனியவில்லை. இரண்டு
த்துவமுள்ள எதிரிகளுக்கிடையி
ல் சமநிலையை நிறுத்திக் கொள்
ளுதற்கே அவர் பிரதானமாய் நா
டு நெவராய் இருந்தாலும் அவர்
ஹசியாவுக்குச்சார்பானவராய் இ
ருந்தனர். இந்திய வைஸரூயான
லோர்டு லீம்மன் 1877 ம் ஆண்டு
பிறிட்டிஷியமந்திரிசபையின் கட்
டீனர்ப்படி சியர் அலியோடு ஓர்
சமாதான வுடம்படிக்கை முடித

துக் கொள்ளப் பேசிய பொழுது
அதற்கு சியர் அலி பூரணசம்மத
ங்கொடுக்காதிருந்ததோடு ஓர் பி
றிட்டிஷிய காரியகாரர் அபுகானி
ஸ்தானுக்குச் செல்ல விடங்கொடு
க்காததால் அவருக்கும் பிறிட்டி
ஷியருக்கும் இடையில் ஊடாட்ட
ம் அற்றுப்போய் விட்டது,
அடுத்த வருடத்தில் (1878) ஸ்
தம்பூலுக்கு ஹசியர் செல்லவிடா
து இங்கிலாந்து குறுக்கிட்டித்ததி
த்ததால் கோபமுட்டப்பட்ட ஹ
சிய துரைத்தனத்தார் அமீரோடு
வோர் உடம்படிக்கை முடித்துக்
கொள்வதற்காக காபுலுக்கு வோ
ர் துாதரையனுப்பினர். இதையறி
ந்த இந்திய அரசாட்சி ஓர் பிறிட்டி
ஷிய தானுபத்தியம் அபுகானிய
விராஜநானிக் கனுப்பப் படுமெ
ன்று அமீருக்குத் தெரிவித்தது.
ஆகிலும் அமீர் பிறிட்டிஷிய தா
னுபத்தியத்தை யேற்றுக்கொள்
ளானது பிறிட்டிஷிய தானுதிபதியை
அபுகானிய எல்லையில் வைத்துத்
திருப்பிவிட்டதால் 1878 ம் ஆண்
டு நவம்பர் மாதம் இந்திய வைஸ
ரூயால் படை கூறப்பட்டு, இரண்
டாம் அபுகானிய யுத்தம் துவங்க
ப்பட்டது. பிறிட்டிஷியசேனாதிப
தியான சார் டொனல்டு ஸ்துவா
ர்தமது சைனியங்களோடு போ
லன் கணவாயைக் கடந்து பலூசி
ஸ்தானுக் கூடாய்ச்சென்று கந்த
ஹாரில் சேர்ந்தார். இன்னுமொ
ருசேனை கைபர் கணவாய்க்
டாய்ச்சென்று ஜலபாதினும்
புலுக்கு நேரே போகிற வழியி
ள்ள வேலிடங்களிலும் நின்ற.
வேறொரு சேனை சார் பிறட்டி
ரூபர்ட்ஸின் கீழ் குறூன் தே
த்துக்கு வெளியே யுள்ள உயர்வா
ன கணவாய்களைத் தாண்டி அபு
கானிஸ்தானின் உள் நாட்டுக்குப்
போய் பைவார்கோட்டல் என்
ற விடத்தில் அமீரின் இராணுவ

ங்களைத் தோல்வியாக்கி லோகர் பள்ளத்தாக்குக்கூடாய் காபுலுக்கு நேரே செல்லுகிற வழியிலுள்ள சதர்கார்தன் கணவாயைப் பிடித்துக் கொண்டது. அமீர் சியர் அலி தமது இராஜதானியிலிருந்து வடமாகாணத்துக்கு வோடிப்போய், அங்கு மலாபீ சரீபு என்ற விடத்தில் 1879 ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் மரணமடைந்தனர். அடுத்த ஆறு மாதங்களில் கோத்திரத்தவர்களுக்கும் பிறட்டிலியபோர்வீரர்களுக்கும் இடையில் சிறு யுத்தங்கள் நடந்தன. பிறட்டிலிய போர்வீர்களை அவர்களிருந்த தானங்களை விட்டும்துரத்தத் துணிந்த அபுகானியர் தோல்வியாக்கப்பட்டாலும் பிறட்டிலியர் அதிகமாய் முன்னேறி வேறு தானங்களைப் பிடிக்கவில்லை. அதிகம் முன்னேறியால் பின்னிகிறது வருத்தமாகி விடுமென்ற அச்சம் அவர்களுக்குண்டாயிருந்தது. ஆதலால் அவர்கள் பிறட்டிலிய துரைத்தனத்தோடு உடம்படிக்கை முடித்துக்கொள்ள சும்மதமுள்ள வெருவரை சியர் அலிக்கு பதல் அமீராக ஏற்படுத்ததற்கு நாடினார்கள். அக்காலத்தில் சியர் அலியின் மக்களுள் ஒருவரான ஸர்க்குபு கான் தாமே தமது தகப்பனுக்குப்பின் காபுலில் அமீராகி இருக்கிறதாக பிறட்டிலிய இராணுவ எட்குவாட்டரில் பொலிற்றிகள் ஏஜன் றுயிருந்த மேஜர் கவக்னரி என்பவருக்குத் தெரிவித்தனர். யாக்கூபுகானுக்கும் பிறட்டிலிய துரைத்தனத்தாருக்கும் இடையில் 1879 ம் ஆண்டு மேய் மாதம் ஓர் சமாதானவுடம்படிக்கை எழுதப்பட்டது. அவ்வுடம்படிக்கையைக் கொண்டு யாக்கூபுகான் அமீராய் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும் தவிர அபுகானிஸ்தானிலுள்ள சில விடங்களை பிறட்டிலிய

ய துரைத்தனத்துக்குக் கொடுக்கவும், அமீர் தமது புறதேச சம்பந்தங்களை பிறட்டிலியர்களுக்குக்கீழாக்கிவிடவும், புறதேசத்தவர்களால் அமீருக் கிடருண்டாகாது பிறட்டிலியர் காத்துக்கொள்ளவும், காபுலில் ஓர் பிறட்டிலிய தானுதிபதியை ஏற்படுத்தவும் பொருத்திக்கொள்ளப்பட்டது. இந்தவுடம்படிக்கையைக் கொண்டு பிறட்டிலியர் அரசியல்விஷயத்திலும் இராணுவ விஷயத்திலும் ஜயமடைந்ததுபோல் தோன்றிற்று. முன் சியர் அலி நூசியாவோடு உடம்படிக்கை முடித்துக்கொண்டு நூசிய தானுதிபதியையும் அங்கீகரித்துக்கொண்டதுபோல் அவரின்புதல்வர் பிறட்டிலிய துரைத்தனத்தாரோடு பொருத்தம் முடித்துக்கொண்டு தமது அரண்மனையில் பிறட்டிலிய தானுதிபதி நித்தியமாயிருத்தற்குச் சம்மதங்கொடுத்தனர். ஆகிலும் பிந்தின சிலாக்கியமே பிறட்டிலியர் முடித்துக் கொண்ட வெருவரைக்குத்தீங்காயிருந்தது, சப்றமபர் மாதம் பிறட்டிலிய தானுதிபதியான சார் லுவிஸ் கவக்னரி தமது கீழ் உத்தியோகத்தர்களோடும் காவலர்களோடும் காபுலில் கொல்லப்பட்டனர். அதனோடு மேற்படி பொருத்தம் முறிந்துவிட்டது. இன்னுமொரு படையெழுச்சி சார்பிறட்டிலிக் ரெபர்ட்ஸின் கீழ் அனுப்பப்பட்டது. அவர் சத்தர்கார்தன் கணவாயைக்கடந்து காபுலுக்குச் சமீபத்தில் கரேசியாவில் அபுகானியரைத் தோல்வியாக்கிவிட்டு அவ்விராஜதானியை அக்டோபர் மாதம் பிடித்துக் கொண்டனர். யாக்கூபுகான் தம்மை பிறட்டிலியருக்கொப்புக் கொடுக்க அவர்கள் அவரை இந்நியாயுக்கு அனுப்பிவிட்டனர். பிறட்டிலிய இராணுவம் டிஸம்பர் (1879) மாதம் வரையி

ல் காபுலைசசுற்றியுள்ள கிராமங்களைப்பிடித்துக்கொண்டிருந்தது. அம்மாதத்தில் அவ்விராணுவத்திற்கும் இந்தியாவுக்குமிடையில் போக்கு வரவு கோத்திரத்தவர்களின் எழும்புதால் தடுக்கப்பட்டதால் அபுகானிய இராஜதானியில் பிறிட்டிஷிய விராணுவத்தின் நிலைமோசமானிவிட்டது. கடினமாய் யுத்தஞ்செய்து கோத்திரத்தவர்களைத் தோல்வியாக்கிய பின்னர் சார் டொனல்டு ஸ்றுவாற்கந்த ஹாரிஸிருந்துகஸ்னிவழியாய் ஓர் சேனையை காபுலுக்குக் கொண்டு போய்சிரேஷ்டசேனாதிபதித்துவத்தை யொப்பெடுத்தனர். ஆகிலும் பிறிட்டிஷிய இராணுவ அதிகாரத்துக்கப்பாலுள்ள விடங்கள் ஆளுகையில்லாதிருந்ததால் அன்னியதுணையின்றி நிற்கக்கூடியதும் தானாபத்திய சம்பந்தங்களை முடித்துக்கொள்ளக்கூடியதுமான ஓர் அரசாட்சியை ஸ்தாபிக்காமல் பிறிட்டிஷியர் பின்னிடிகுறது விரும்பத்தக்க காரியமாயிருக்கவில்லை. அபுகானிஸ்தானில் அரசியல் விஷயங்களின் நிலைமை நாற்பதுவருடங்களுக்கு முன் (1840) இருந்தது போலாகிவிட்டது. ஆனால் பஞ்சாபும் ஸிந்தும் பிறிட்டிஷிய தேசங்களானதும் இந்தியாவுக்கும் காபுலுக்குமிடையில் வழிகள் சேமமானவைகளாயிருப்பதுமே வித்தியாசம்.

அமீர் சியர் அலியின் மூத்த சகோதரரின் மகன் அப்துலறகுமான் தோஸ்து முகம்மதுக்குப்பின் டத்தப்பட்ட யுத்தத்தில் சியர் அலீக்கெதிராய்சசண்டைசெய்து ஒக்ஸஸ் நதிக்கப்பால் துரத்தப்பட்டு பத்துவருடம் தூசியரோடு அடைக்கலம் புகுந்திருந்தனர். 1888ம் ஆண்டு அவர் மேற்படி ஆற்றைக்கடந்து அபுகானிஸ்தானின் வடமாகாணத்துக்குவந்து அ

ங்குதரித்தனர். இதையறிந்த இந்திய வைஸரூயான லோர்டு லீம்றன் அவருக்குக் கடிதமெழுதும் படி காபுலிலுள்ள பிறிட்டிஷிய வுத்தியோகத்தர்களுக்குக் கட்டளைகொடுத்தனர். யூகமுள்ள ஹூடாட்டத்தின் பின்னர் அப்துல் றகுமானுக்கும் பிறிட்டிஷிய வுத்தியோகத்தருக்கு மிடையில் ஓர் சந்திக்கையொழுங்குசெய்யப்பட்டது. அப்பொழுது ஓர் பொருத்தத்தில் கட்டுப்பெடும்படி அப்துல் றகுமானை பிறிட்டிஷிய வுத்தியோகத்தர்கள் கேட்டும் அவர் சம்மதப்பட்டவில்லை. கடைசியாக அவரை அமீராக அங்கீகரிக்கவும் அவருக்கு அபுகானிஸ்தானை யொப்புக்கொடுக்கவும், அவர் வேறு அன்னிய விராச்சியங்களோடு சம்பந்தம் வைக்கக் கூடாதென்றும், புறதேசவிஷயங்களில் அவர் பிறிட்டிஷிய துரைத்தனத்தின் கட்டளைக்கமைந்து நடக்குங்கால மெல்லாம் அவருக்கு இந்திய வைஸரூய் துணைச்செய்கிற தென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. நிற்க.

அப்துல் றகுமான்கான் கீர்த்திபெற்ற அமீர் தோஸ்து முகம்மது கானின் சிரேஷ்ட புதல்வரான அபுஸல் கானின் மகன். தோஸ்து முகம்மதுகான் யுத்தத்தில் ஜயமடைந்ததனாலேயே பாறக்வேசுடும்பத்தார் அபுகானிஸ்தான் அரசர்களாயினர். அவர் ஹீரூத்தில் 1863ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 9ந்திகதி மவுத்தாகமுன் தமது மூத்தமக்களான அபுஸல்கானையும் ஆஸிம் கானையும் தள்ளிவிட்டு தமது மூன்றாம் மகனான சியர் அலியைத் தமக்குப்பின் அமீராக நியமித்தனர். துவக்கத்தில் புதிய அமீர் அமரிக்கையோடு அங்கீகரிக்கப்பட்டனர். ஆகிலும் சில மாதங்களின் பின்னர் வடமாகாணத்தில் ஹிந்து குஷ் மலைகளு

க்கும் ஒக்ஸஸ் நதிக்கும் மத்தியில் அபுஸல் கான் கலகஞ் செய்தனர். அவர் அங்கு தமது பிதா மவுத்தா கும்பொழுது அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்தனர். அதுமுதல் தோஸ்து முகம்மதின்மக்களுக்கி டையில் தத்துவத்துக்காக கடுமீ போர் துவங்கி ஐந்து வருடம் நடபெற்றது. இப்போர் 15ம் நூ ருண்டின் கடைசியில் இங்கிலீஷி யர்களுக்குள் நடந்த ரோஸஸ் யுத் தத்துக்கொப்பாயிருந்தது. அந்த யுத்தத்தில் சாமார்த்தியத்தாலு ம் தணிகரமான முயற்சியாலும் அப்துல் மகுமான் ஜயமடைந்த னர். இக்குணங்களில்லாத் அவரி ன் பிதாவான அபுஸல்கான் அ மீர் சியர் அலியோடு சமாதானம் முடித்துக்கொண்ட பின்னும் வட மாகாணத்தில் அப்துல் மகுமா னின் நடக்கை அமீருக்குச் சந்தே கத்தைக் கொடுத்ததால் அவரை காபுலுக்கு வரும்படி அமீர் அ னைத்தனர். அப்துல் மகுமான் அமீரிடம் போகாது ஒக்ஸஸ் நதி யைக்கடந்து புகாராவுக்கு வோடி விட்டனர். இசையறிந்த அமீர் சி யர் அலி அபுஸல் காணைப்பிடித் துச்சிறையிலடைக்க, தென் அபு கானிஸ்தானில் பாரதூரமான க லகம் ஞெம்பிற்று. அமீர் கடின மான யுத்தம் கொடுத்து அக்க லகத்தை யடக்கும் பொழுது அப்துல் மகுமான் வடக்கில் தோன்றியதால் அந்தப்பாகத்தி லிருந்த அமீரின் போர்வீரர்கள் க லகஞ்செய்து அப்துல் மகுமானோ டி சேர்ந்து கொண்டனர். சிலகா லம் தொடர்ச்சியற்ற யுத்தங்கள் நடந்தபின்பு அப்துல் மகுமானு ம் அவரின் சிறியதகப்பனான ஆ னிம் காணும் காபுலை 1866ம் ஆண் டிமார்ச்சுமாதம் பிடித்துக்கொண் டனர். அவர்களுக்கெதிராய் அமீர் சியர் அலி கந்தஹாலிலிருந்து ப

டையெடுத்துச் சென்று மேய் மாதம் 10 ந் திகதி சேகாபாநில் கொடுத்த யுத்தத்தில் அவரின் போர்வீரர்களுள் அதிகப்பற்றான வர்கள் அவரை விட்டுவிட்டு ஓடி விட்டதால், அப்துல் மகுமான் சியர் அலிபைத் தோல்வியாக்கி விட்டு கிஸ்னியில் சிறையிலடைக் கப்பட்டிருந்த தமது தகப்பனா றான அபுஸல்கானை மீட்சிசெய்து அவரை அபுகானிஸ்தான் அமீராக சிங்காசனத்திலிருத்தினர். புதிய அமீர் சாமார்த்தியமற்ற வராயிரு ந்தாலும், மெய்யான தலைவர்களா யிருந்த அப்துல் மகுமானுக்கும் அவரின் சிறியதகப்பனான ஆசி மகானுக்கும் இடையில் எரிச்சலு ண்டாயிருந்தாலும், அவர்கள் தி ரும்பவும் சியர் அலியின் சைனி யங்களைத் தோல்வியாக்கி கந்த ஹாரை 1867 ம் ஆண்டு பிடித் துக் கொண்டனர். அவ்வருடம் றில் அபுஸால் கான் இறந்து போன பின்பு ஆனிம்கான் ஆமீ ராகவும் அப்துல் மகுமான் வட மாகாண தேசாதிபதியாகவுமா னார்கள். ஆகிலும் 1868 ம் ஆண்டு கடைசியில் சியர் அலிநிரும்பி வ ந்து அவருக்குச்சார்பாய் ஜனங்க ளும் கிளம்பியதால் 1869 ம் ஆ ண்டு ஜனவரி மாதம் 3 ந் திகதி தீனகானில் அப்துல் மகுமானும் ஆனிம் காணும் தோல்வியாக்கப் பட்டு, இருவரும் பெர்சியாவுக் கு ஓடிப்போய் அடைக்கலம் புகு ந்தனர். அங்கிருந்து அப்துல் ம குமான் ஸமர்கந்துக்குப் போய் தாசியரின் பாதுகாப்பைப் பெற் றுக்கொண்டார். ஆனிம் காண் பெர்சியாவில் 1869 ம் ஆண்டு அ க்டோபர்மாதம் மரணமடைந்த னர். அப்துல் மகுமான் பதினொ ருவருடம் ஸமர்கந்திலிருந்தனர். 1879ம் ஆண்டு சியர் அலிமவுத்தா ன பொழுது தஷ்கந்திலிருந்த தூ

சிய கவர்னர் ஜனறல் அப்துல் றகுமானை யழைத்து ஒக்ஸஸ் நதியைக் கடந்து போய்த் திரும்பவும் அதிஷ்டத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தென்டிக்கும்படி அவரைக்கேட்டனர். அவர் இக்கேள்விக் கிணங்கி 1880ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் வட அபுகானிஸ்தானில் தோன்றியபொழுதே பிறிட்டிஷியர் அவரோடு சமாதானம் பேசி அவரை அபுகானிஸ்தான் அமீராய் மேற்கூறப்பட்டவாறு அங்கீகரித்தனர். அப்பொழுது கந்தஹாரை காபுல் அரசாட்சியிலிருந்து பிரித்து பாறக்ஸே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வேர் அங்கத்தவரான சர்தார் சியர் அலிகான் என்பவரை அதன் தன்னிஷ்டமுள்ள அரசராக பிறிட்டிஷிய தானாதிபதி பட்டஞ் சட்டினர்.

இதனோடு மேற்படி யுத்தத்தில் அபுகானியவிஷயம் இரண்டாமுறை ஒழுங்கு செய்யப்பட்டாலும் அவ்வொழுங்கு திரும்பவும் 1879ம் ஆண்டு குலைந்துவிட்டது. காபுலில் அப்துல் றகுமான் அமீராக பகிரங்கப் படுத்தப்பட்டுச் சிலநாட்களின் பின்பு 1880ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் தமது பிதாமரணிதத நாள்முதல் ஹீரூத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த சியர் அலியின் இளையமகனான ஐயூபுகான் கந்தஹாருக்குப் படையெடுத்துச் செல்லுகிறார் என்றும், அவரோடே திற்பதற்காக கந்தஹாரிலிருந்துபோன பிறிட்டிஷிய சைனியத்தை மேவாண்டு என்றவிடத்தில் தோல்வியாக்கிவிட்டு அப்பட்டணத்தை வளைந்திருக்கிறார் என்றும் செய்திவந்தது. சார் பிறட்டிஷிக்கு ரொபர்ட்ஸ் 10,000 போர்வீரர்களோடு காபுலிலிருந்து புறப்பட்டு 313 மைல் கடந்து போய் செப்தம்பர் மாதம் 1ந் திகதி ஐயூபுகானின் சேனையைத்

தாக்கித் தோல்வியாக்கித் தென் அபுகானிஸ்தானில் பிறிட்டிஷிய அதிகாரத்தை ஸ்தாபித்தனர். ஆகிலும் கந்தஹாரை பிறிட்டிஷிய இராணுவம் விட்டுவிட பிறிட்டிஷிய மந்திரி சபை தீர்மானித்ததால் ஸர்தார் சியர் அலி தாம் தனிமையாய் நிற்கக் கூடாதென்று கண்டு அரசால் நீங்கி இந்தியாவுக்கு வந்து விட்டதால் கந்தஹார் மாகாணத்தையும் ஒப்புக் கொள்ளும்படி அமீர் அப்துல் றகுமான் கேட்கப்பட்டனர். ஹீரூத்துக்குப் பின் காட்டியிருந்த ஐயூபுகான் பிறிட்டிஷிய சைனியங்கள் 1881ம் ஆண்டு இந்தியாவுக்குப் பின்வாங்கி விட்ட செய்தியை யறிந்த பொழுது இன்னுமோர் சேனையைத்திரட்டிக்கொண்டு கந்தஹாரைச் சமீபித்தனர். அவரைத் தொடர்ந்தவர்கள் ஹெல்மண்டு ஆற்றிலுள்ள நிரிஸ்க்கு கோட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டனர். சிலநாட்களின் பின் நடந்த யுத்தத்தில் அமீர் அப்துல் றகுமானின் சைனியங்கள் தோல்வியாக்கப்பட்டன. ஜூலைமாதக்கடைசியில் ஐயூபுகான் கந்தஹாரைப் பிடித்துக் கொண்டனர். இதுவரையில் அமைதியான சந்தேகமான தன்மையில் தம்முயற்சிகளை நடத்திவந்த அமீர் அப்துல் றகுமான் இப்பொழுது வீரியத்தோடும் தீர்மானத்தோடும் முயற்சிக்கத் துணிந்தனர். அவர் ஓர் சேனையோடு காபுலிலிருந்து புறப்பட்டுப்போய் கந்தஹாரின் மதில்களுக்குக் கீழ் ஐயூபுகானோடு யுத்தஞ் செய்து, அவருடைய சேனையைத் தோற்கடித்து அவரின் பிரங்கிகளையும் முஸ்திப்புக்களையும் பிடித்துக்கொண்டனர். ஐயூபுகான் ஹீரூத்துக்கோடினர். ஆகிலும் அப்பட்டணம் அமீர் அப்துல் றகுமானின் ஓர் சேனாதிபதியால் ஏற்கனவே பிடிக்க

ப்பட்டதால் ஐயூபு கான் பெர்ஷி யாவில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். இவ்வெற்றியினால் அமீர் அப்துல் மருமீனின் அதிகாரம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. 1884 ம் ஆண்டு பிறி ட்டெவிய ஹசிய வுத்தியோகத்தர் களைக் கொண்டுண்டாக்கப் பட்ட வேர் கொயிஷுலு அபுகானிஸ் தானின் வட எல்லையைக் குறிப்பி டுத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இவ் வேலை அதிகவருத்தத்தோடும் தர் க்கத்தோடும் நடத்தப்படும்பொழு தி 1885 ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தி ல் அமீர் அவர்கள் ருவல்பிண்டி க்கு இந்திய வைஸரூயான லோ ர்டி டபரினைச் சந்திக்க வந்தி ருக்கையில், எல்லையில் அபுகானி யர் வசமிருந்த வியாச்சியமுள்ள பஞ்ஜிதா என்ற தலத்தை ஹசிய ர் அமீரின் போர்வீரர்களைத் து ரத்திவிட்டுப் பிடித்துக்கொண் டார்களென்ற சமாச்சாரம் வந்த து. அதன் முடிவு பாரதாரமாகு ம்போல் அப்பொழுது தோன்றி றது. ஆகிலும் அவ்விஷயம் தா னுதிபதிகனரால் ஒழுங்குசெய்யப் பட்டு எல்லைக்குறிப்பு ஒக்ஸஸ் ந டிக்கப்பாலுள்ள வேர் தானம் வரையில் நடத்தப்பட்டது. அத ற்கப்பால் ஓர் ஒழுங்கு செய்தற் குக் கொயிஷுலு கூடியதாயிருக் க வில்லை.

அமீர் அப்துல் மருமான் 1880 ம் ஆண்டு அரசானது து வக்கம் பத்துவருடம் வரையில் தேசமுழுவதிலும் தமது அதி காரத்தைப் பரப்பிப்பதிலும் பல ப்படுத்தவதிலும் அலுவலாயி ருந்தனர். கோத்திரத்தவர்களின் கலகங்கள் கடினமாய் அடக்கப் பட்டன. அப்துல் மருமான் அவர் களின் அதிகாரத்தைப் புரட்டுத ற்காய் பெர்ஷியாவிலிருந்து அபு கானிஸ்தானில் புகுந்த ஐயூபு கா னும் அபுகானிய தூக்கல்தானில்

கிளம்பிய அமீரின் தகப்பனின் ச கோதர் மகனான இஸ்ஹாக்கு காணும் தோல்வியாக்கப்பட்டார் கள். 1891 ம் ஆண்டுக்குள் அமீர் அப்துல் மருமான் தமக்கு முன் னிருந்த அமீர்கள் செய்ததைப்பா ர்க்கிலும் அதிக பூணமாய் அபு கானிஸ்தான் முழுதிலும் தமது அதிகாரத்தைச் செலுத்திவிட்ட னர். 1895 ம் ஆண்டு அமீரின் போ ர்ஷிராகள மலமிருந்த வனந்தா மான கபிரிஸ்தானில் புகுந்தா கள். வடகிழக்கிலுள்ள இத்தேசத் தின் குடிஜனங்கள் தங்களைக் கீழ்ப் படுத்தாதற்கு எடுக்கப்பட்ட முய ற்களை இதுகாறும் தடுத்தாக் கொண்டனர். ஆகிலும் இப்பொ ழுது அவர்கள் அமீரின் போர்வீர ர்களால் படிப்படியாய்க் கீழ்ப்படு த்தப்பட்டார்கள். அவ்வேளையில் ஹசியாவின் தும் மகாபிரித்தானி யாவின் தும் அரசாட்சிகளுக்கிடையில் செய்து கொள்ளப்பட்ட வெழுங்குகளைக் கொண்டு கிழக் கில் சீனதேசம்வரையில் அபுகா னிய வட எல்லை திட்டப்படுத்தப் பட்டது. மேற்படி இரு அரசாட் சிகளுக்கிடையில் செய்துகொள் ளப்பட்ட பொருத்தப்படி இந்தி யா பக்கத்துக்குள்ள அபுகானிய தேசத்தின் கிழக்கெல்லை படமிட ப்பட்டிருக்கிறது. அமீர் பிறிட்டெ விய அரசாட்சியா ரிடமிருந்து பெருந் தொகையான பணத்தையும் யுத்த முஸ்ஜிப்புகளையும் பெ ற்றுக்கொண்டனர். மேலும் தம் செலவாக இந்தியாவுக் கூடாய் யு த்தாயுதங்களை அழைப்பித்துக் கொள்ளுதற்குத் தமக்குக் கொடு க்கப்பட்ட உதவியைப்பிரயோச னப் படுத்திக்கொண்டனர். இந் தச் சகாயங்களைக் கொண்டும் புறதேசத்தாரால் எழுப்பப்படும் சண்டையில் பிறிட்டெவிய அ ரசாட்சியால் துணைச்செய்யப்

படுமென்ற உறுதியைக் கொண்டும், பூரண இராணுவதன்னரசைத் தமது இராச்சியத்தில் உண்டாக்கிக்கொள்ளவும் இதுவரையில் காபுல் அரசர்களின் சுயாதிபத்தியத்தைத் தடுத்துக்கொண்டிருந்த யுத்தப்பிரிய முள்ள கோத்திரங்களின் தத்துவத்தை யடக்கவும் ஐரோப்பிய துப்பாக்கிகளையும் பிரங்கிகளையுமுடைய வேர் ஒழுங்கான சேனையை உண்டாக்கிக்கொள்ளவும் கூடியவராயிருந்தனர். எல்லாவித வரிகளும் அதிகப்படுத்தப்பட்டதோடு முறையாய் அறவுபண்ணவும் பட்டன. இதற்கு முன்னிருந்த வழக்கமாகிறது இராணுவ சேவகளுசெய்யப்பொருந்திக்கொண்டு நிலங்களை அரசாட்சி யிடம் பெற்றுக்கொண்ட கோத்திரத்தவர்களின் தலைவர்கள் கொடுக்கும் குடிப்படையே அபுகானிய அரசரின் இராணுவமாயிருந்தது. அந்தக்கோத்திரங்கள் அந்தச்சேவகத்துக்கு பதல் பணங் கொடுக்க அல்லத் தட்டிக்கொண்டேவந்தார்கள். ஆகிலும் அந்த வழக்கம் மாற்றப்பட்டு தற்போது அமீரின் கீழ் எப்பொழுதும் ஆயத்தமானவொர் சேனையிருப்பதோடு தமது பொக்கிச சாலக்குளேரே கொடுக்கப்படுகிற வருமானத்தைத் தாம் நாடியவாறு செலவு செய்தற்கும் அமீர் கூடியவராயிருந்தனர். தாம் சந்தேகித்த தாம் அஞ்சுதற்கு நியாயமிருந்த பேர்களை அமீர் அப்துல் றகுமான் துரத்திவிட்டனர். அவரின் ஆளுகை கடினமானது. அவரின் ஆக்கிளைகள் கொடுமையானவை. ஆகிலும் அவர் சந்தேகமின்றிக் கலகத்தைத் தடுத்தனர், சந்தேசதலைவர்களின் கொடுங்கோன்மையை நிறுத்தினர். கிராமங்களில் கொடுமையான குற்றங்களைத் தமது திகாரத்துக்க

டக்கிக் கொண்டனர். அவரின் இராச்சியத்தில் தற்போது அச்சமின்றிப் பிரயாணஞ் செய்யலாம். ஆகிலும் அதிகமான வரிகளும் தீரவைகளும் அறவுபண்ணப்படுவதால் அன்னிய வர்த்தகம் கெடிக் கப்பட்டது. சுருக்கமாய்ச் சொல்லவெளில் அப்துல் றகுமான் அவர்களின் ஆளுகை அபுகானிஸ்தானை வேறுவிதம் திருத்திவிட்டது. மூர்க்கமும் அர்த்த சுயாதீனமுமுள்ள கோத்திரத்தவர்களை யடக்கிக்கொள்ளக் கூடிய தத்துவத்தில் தமது அதிகாரம் தங்கியிருந்த அரசர்களின் கீழ் குடிஜனங்களுக்கிடையிலுள்ள சண்டைகளால் குழப்பப்பட்டிருந்த மேற்படி தேசம், அத்தன்மையிலிருந்து தற்போது சுயாதிபத்தியத்தைக் கொண்டாளப்படுகிற ஓர் தத்துவமுள்ள இராணுவதேசமாய் உயர்ந்துவிட்டது. ஆகிலும் இந்த வொழுங்கு அமீர் அப்துல் றகுமான் 1901 ம் (ஹ) மரணித்த பிறகு அவர்களுக்குப்பின் அரசரான அவர்களின் புதல்வர் ஹபீபுல்லாகானின் கைகளில் நாட்படவிருக்குமோ வென்பதை இனிமேல் அறியவேணும். ஏனென்றால் ஆசியக் கண்டத்தில் மத்திய தரைத்தளமும், நிலையான சேனையும் அரசரின் சொந்த தைரியத்திலும் சாமார்த்தியத்திலுமே தங்கி இருக்கின்றன. அப்துல் றகுமானின் ஆளுகைவரையில் அபுகானிய சாதியின் தத்துவம் அதன் யுத்தப்பிரியமுள்ள குணத்திலும், உருமையில்லாமலுட் செல்லுகிறவரைத் தடுக்கக் கோத்திரத்தவர்கள் ஐக்கியப்படவாயத்தப்படுவதிலும், பலமுள்ள கூட்டங்களின் அல்லது தலைவர்களின் சுயாதீனத்திலும் இருந்தது. இப்பொழுது தலைவர்களின் தத்துவம் அடக்கப்பட்ட படியாலும்,

கோத்திரங்களின் யுத்தப்பலம் பெயர்க்கப்பட்டதாலும், தற்போதுள்ள பொழுதுக்கான சேனைகள் தோல்வியாக்கப்பட்டால் அல்லது கலகஞ்செய்தால் அபுகானிஸ்தானில் குழப்பம் பரந்துவிடும்.

அபுகானிஸ்தான் அரசர்களின் கீழுள்ள தேசங்களின் அளவு காலதவறுக்குக்காலம் இராஜாங்கத்துக்கடுத்த பேதங்களோடு மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. பெர்சியாவுக்கும் ஹசியாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் உடைய தேசங்களுக்கு மத்தியில் குறிப்பிடப்பட்டவோர் இராச்சியத்தை அப்துல் ரகுமான் அவர்கள் அரசாட்சி செய்தனர். ஆனால் இந்திய வெளிகளுக்கு நேரே செல்லுகிற மலைகள்வரையிலுள்ள உயர் நிலங்கள் கிழக்குப் பக்கத்தில் அபுகானிய எல்லைக்குட்பட்டவேண்டும். ஏனெனில் அதுவரையிலும் அதற்கப்பாலும் உள்ள ஜனங்களின் டாஷை வழக்கம் குணம் ஆகியவைகளொத்திருப்பதாலென்க, என்றாலும் 1894 இல் எல்லைகுறிக்கப்படும் பொழுது அமீரின் தேசத்தின் கிழக்கே ஸ்லேயிலுள்ளதும் நீண்டகாலம் பெயரளவில் காபுல் துரைத்தனத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்ததுமான ஓர் இடத்தை அத் தேசத்தைவிட்டும் பிரிக்கப்பட்டது. அவ்வாறு பிறிட்டிலவிய இந்தியாவுக்கும் அபுகானிஸ்தானுக்கும் இடையில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிற அவ்விடம் இந்திய தேசத்தின் தென்னெல்லையிலிருந்து பாலுகிஸ்தான் வரையில் செல்லுகிறது. அபுகானிய மலைகளின் வண்ணவாய்களால் இந்தியாவுக்கு வருபவர்கள் அவ்விடத்தைக்கடக்கவேண்டும். அவ்விடத்தின் பலபாகங்களில் பிறிட்டிலவிய போர்வீரர்கள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதில் சரித்திரத்தில் அபுகானிய ஜனங்களைப்பொ

த்தழாக்கமான தன்னிஷ்டமான யுத்தப்பிரியமுள்ள கோத்திரத்தவர்கள் குடியிருக்கின்றார்கள். ஞாபகத்துக்கெட்டாதகாலமுதல் அக்கோத்திரத்தவர்கள் கீழ் தேசத்துக்குச் செல்லுகிற வழிகளுக்கருகே யுள்ள மலைகளையும் பள்ளத்தாக்குகளையும் பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லைகளில் ஓய்வின்றி நடந்த யுத்தங்களிலும் இந்தியாவுக்குவந்த படையெழுச்சிகளிலும் பங்குபற்றினர். அவர்கள் தம்சாதியின்தலைவருக்குப் பத்தியுடையவர்களாயிருந்தாலும் ஒருவரையும் எஜமானாக வொப்புக் கொண்டவர்களல்ல. 1894 ம் ஆண்டு முதல் இந்திய எல்லை தேசத்தின் பாதுகாப்புக்காக மேற்படி மலைகளுக்குப் புலமுறையும் இராணுவ படையெழுச்சிகளையனுப்பவேண்டிய தாயிருந்தது. இவை இரண்டுமுறை பிறிட்டிலவியரை பயங்கரமான நீளமான யுத்தத்தில் சிக்கிவிட்டன. 1896 ம் ஆண்டு கோத்திரத்தவர்களின் தேசத்துக்கனுப்பப்பட்ட படையெழுச்சியை அவர்கள் பிடிவாதத் தோடெதிர்த்ததால் அவர்களை ஜயித்தற்குப் பெருமுயற்சிகள் செய்யவேண்டியதாய் வந்தது. 1897 98 ம் ஆண்டு கவற்பள்ளத்தாக்கில் கோத்திரத்தவர்கள் கலகம் பண்ணிய பின்னர் அபுமீதிகள் கிளம்பி கையாப்பாவிலிருந்த பிறிட்டிலவிய சேனையை அழித்துவிட்டனர். பிரயாசமான, தொந்தரையுள்ள யுத்தத்தின் பின்பு அவர்கள் சமாதானப்படுத்தப்பட்டார்கள். மேற்படி தேசத்தில் அதிகாரஞ்செலுத்தத் தமக்கிருந்த சகல விரித்தையும் காபுல் அமீர் 1894 ம் ஆண்டில் விட்டிவிட்டது முதல் இந்திய எல்லைக்கு வெளியே யுள்ள மலைகளிலும் பள்ளத்தாக்குகளிலும் வசி

த்த கோத்திரத்தவர்கள் பிறிட்டிய விய அரசாட்சியின் மேல் விசாரணையின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். அவர்களின் தேசத்துக்குள் காவல்கள் நிறுத்தப்பட்டன. அக்கோத்திரத்தவர்கள் சேனையில் சோக்கப்பட்டார்கள். அதிகாரத்தைப் பலப்படுத்தற்கு வேறு காரியங்களும் செய்யப்பட்டன. ஆகிலும் இந்திய விராச்சியத்தின் வெளி யெல்லையிலுள்ள முண்டான மத வைராக்கியமுள்ள மேட்டு நாட்டார்களை அடக்கிக் கொள்வது பிறிட்டிய துரைத்தனத்தாருக்கு இன்னும் அலட்டான காரியமாயிருக்கிறது. மேலே விபரிக்கப்பட்ட அபுகானிஸ்தான் தேசத்தின் சிங்காசனத்திலேயே அமீர் ஹபீபுல்லாகான் இருத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவரின் பிரஜைகள் முரண்டுத்தன முடையவர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் அவரின் பிதாவால் ஓர் அளவுக்குச்சீர்க்கிருத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆதலின் அவர்களைச் சமாதானத்தோடானுதற்கு ஹபீபுல்லாகானுக்கு அதிகவருத்தமிராது. ஹபீபுல்லாகான் அவர்கள் அறிவும் சீர்க்கிருத்தமுள்ளவர்கள். அவர்களின் சர்துணைங்கள் அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்தகாலத்தில் பிரஸ்தாபமாய்றியப்பட்டன. ஆகிலும் ஓர் அரசராக அவர்கள் எந்தமட்டு ஜயமடைவார்களென்பதை இப்பொழுது தீர்மானமாய்ச்சொல்லக்கூடாது. மேலே தரப்பட்ட சரித்திரத்தை வாசிப்பவர்கள் ஒரு காரியத்தைத் தெளிவாய் அறிந்துகொள்வார்கள். அதாவது காபுல் சிங்காசனத்தில் இருப்பவர் தங்களுடைய நேசமாயிருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் பிறிட்டியருக்கிருப்பதும், அதைப்பெறுதற்குப் பொருளையும் இரத்தத்தையு

ம் செலவு செய்யற்கு அவர்கள் ஆயத்தமுள்ளவர்களாயிருப்பதுமே. இதனை ஹபீபுல்லாகான் அவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்களென்றும் தாம் பிறிட்டியரோடு நேசமாயிருப்பது தமது தேசத்திற்கு நன்மையைக் கொடுக்குமென்று நம்பி இருக்கிறார்களென்றும் அவர்கள் இந்தியாவில் சில விடங்களில் பிரசங்கிக்கும் பொழுது சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கொண்டு அறியக் கூடியதாயிருக்கிறது. பம்பேயில் நடந்த அரசாங்க விருந்தில் அமீர் அவர்கள் பேசும்பொழுது பிறிட்டியர் அபுகானியரின் நேசத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள நாடுங்காலமெல்லாம் அவர்கள் அதனைப் பெற்றுக் கொள்வார்களென்று கூறினார்கள்.

அமீர் அவர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்தது கொண்டு அவர்கள் ஓர் சீர்க்கிருத்தமுள்ள அரசர் என்பதும் தற்போது அபுகானிஸ்தான் சீர்க்கிருத்தமடைந்து வருகிறதென்பதும் எவர்களுக்கும் விளங்கின. அதற்கு முன் அபுகானியரைச் சீர்க்கிருத்தமற்ற நாட்டவர்களென்று எண்ணியிருந்த பிறிட்டிய பத்திராதிபர்கள் தங்களின்பழைய கருத்தை மாற்றவும் அபுகானிய விஷயத்துக்கு அதிக கவனம் செலுத்தவும் நேரிட்டிருக்கிறது. மேலும் முஸ்லிம் அரசர்களுள் ஒருவரான அமீர் அவர்களின் பிரதானம் உலகத்திலுள்ள சர்வ முஸ்லிம்களாலும் நன்றாய் அறிந்துகொள்ளப்பட்டது. தற்போது பரக்கிருக்கிற அமீர் ஹபீபுல்லாகான் அவர்கள் யுகமும் சீர்க்கிருத்தமும் நாகரீகமும் உள்ளவோர் அரசர் என்ற கருத்து அவர்கள் இந்தியாவுக்கு வராத பட்சத்தில் அன்னிய தேச முஸ்லிம்களுடைய மனத்தில் பதிவாகுதற்கு வழியிருக்க வில்லை. தற்

போது அமீர் அவர்களை அம்முஸ்லீம்கள் நன்கறிந்து கொண்டதால் அவர்கள் மீது எப்பொழுதும் முஸ்லீம்களின் பட்சமிருக்கவும் அவர்களின் இராச்சியத்திற்கும் மற்றும் முஸ்லீம் தேசங்களுக்குமிடையில் சம்பந்தமுண்டாகவும் வழியுண்டுபட்டது. இந்தியாவில் அலிகரினும் மறுவிடங்களிலும் அமீர் அவர்கள் முஸ்லீம் மாணாக்கர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சொல்லிய வார்த்தைகள் எக்கல்லறும் நினைவுகூறப்படும். அல்லா சபு ஆனகூவ தஆலா அமீர் ஹபிபுல்லா காண் அவர்களுக்கு நீண்ட ஆயுளையும் செல்வத்தையும் தத்துவத்தையும் கொடுத்த தருள்வதுடன் அவர்களின் இராச்சியத்தில் எக்காலமும சமாதானம் நிலைத்திருக்கவும் செய்வானாக.

மாட்சிமை தங்கிய சுல்தான் அப்துல் ஹமீது காண்,
(தொடர்ச்சி)

மிகுதற்கும் துறுக்கிக்குமுள்ள சம்பந்தம் சுல்தானவர்கள் கொடுவோமும்போதிருந்த விதமேயின்னுமிருக்கிறது. ஆகிலும், அறப்பொக்காவின் யுத்தத்திற்குப்பின் சுல்தானவர்கள் அஹமது முகுத்தார் பாக்காவை மிகுறில் தங்களுடைய காரியகாரராய் நியமித்திருக்கிறார்கள். மிஸ்ஸுதேசத்தினுள்ளூர்க்காரியங்களிற் தலையிடுகிறதற்கு சுல்தானவர்களுக்குக் கூடாதிருந்தாலும், அங்கு சம்பவிக்கின்ற காரியங்களெவ்வொன்றையும் அவர்கள் நோட்டமிட்டவர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். மிகுறில் தங்களுக்குள்ள உரித்தைக்கெடுக்க இங்கிலாந்து அல்லது பிரான்ஸ் எத்தனித்தால் அப்போது தங்களபிப்பிராயத்

தை நிறைவேற்ற முன்செல்லுவதற்கையயில்லை. புதிதாய் அகபாவிஷயத்தில் நிகழ்ந்த வாதமும் துறுக்கிக்கு நஷ்டமில்லாத தன்மையில் தீர்க்கப்பட்டது.

1897 ம் ஆண்டு கிறீக்கருத்தும் துறுக்கிகளுக்குமுண்டான யுத்தமும் அதிற் துறுக்கிகளடைந்த துலக்கமான வெற்றியும் வாசிப்பவர்களின் ஞாபகத்திலிருக்கும். அந்தயுத்தத்திற்குக் காரணம் துறுக்கிகளுடைய வழுவான ஆளுகையென்று சிலர்சொல்லுவது தவறு. கிறீக்கருக்குடைய பேராசையினாலும் பெருமையினாலும் அந்த யுத்த முண்டுபட்டதென்று சொல்லவேண்டும். கிழக்குத்தேச இராச்சியம் தங்களுக்குப் பதினொரு நூற்றாண்டுகளாக இருந்ததென்ற வுண்மையைக் கிறீக்கர்கள் மறக்கவில்லை. இஸ்தம்பூலுடைய பழையமகிமைகளைக்குறித்து இக்காலத்துக் கிறீக்கர்கள் பேசுகிறவர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். பஸ்கேரியா சுயாதீனமாக்கப்பட்டு றோமேஷியா அதனோடு சேர்க்கப்பட்ட நாளமுதல் தங்குள் இராச்சியத்தையும் பெருப்பித்துக்கொள்ள அவர்கள் விருப்புற்றிருந்தார்கள். 1896-ம் ஆண்டில் கிறீட்டில் குழப்பங்களைக் கிளப்பிவிட்டார்கள். கிறீட்டு வோர் செல்வமுள்ள தீவு. அதைத் தாங்களபகரிக்க எண்ணியிருந்ததால் சுல்தானாலதற்குச் சொந்த ஆளுகை கொடுக்கப்படுதற்கு கிறீக்கர் சமமதிக்கவில்லை. கிறீட்டில் கிறீக்கர் சாடியபோது பெரியவிராசாக்கள் தடுத்ததால் திலாஷியெல்லையில் யுத்தத்தை யிழுத்துவிட அவர்கள் தீர்மானித்தார்கள். கிறீக் யுத்தத்தில் துறுக்கிகள் வெற்றியடைகிறவரையில் துறுக்கி இராச்சியம் பலவீனமானதென்றும் உடைந்துபோகக் கூடிய

யதென்றும் நம்பப்பட்டிருந்ததால் துறுக்கிகளோடெதிர்ப்பதைக் கிறீக்கர் பாரதூரமாய் எண்ணவில்லை. யுத்தந் தொடங்கப்பட்ட போது 200,000 போர்வீரர்களோடு அதஹம் பாக்ஷா துறுக்கிச் சேனாதிபதியாய்ப் போய்ப் பெருந்தொகையான கிறீக்கரோடெதிர்த்துச் சண்டைசெய்து ஜயமடைந்து வெற்றிமாலை சூடியது அறியப்பட்ட விஷயமே. யுத்தம் சித்திரை மாதம் 17 தி+தி மூன்று சண்டையோடு தொடங்கப்பட்டு வைகாசி மாதம் 17-ந் திகதி டொமோக்கோச் சண்டையோடு முடிவு பெற்றது. இந்த வொரு மாதத்திற்குள் துறுக்கிகள் கிறீக்கரைத் திஸாலி மாகாணத்தைவிட்டும் முற்றாய்த் துரத்தி விட்டார்கள். இந்த யுத்தத்திலேதான் சுலத்தான் அப்துல் ஹமீது அவர்கள் தங்கள் சைனியங்களிலுண்டுபண்ணியிருந்த திருத்தங்கள் தெரியவந்தன. ஆகிலும் சம்பகாலத்தில் கிறீட்டுத் தீவைக் குறித்து அறியப்பட்ட விஷயங்கள் அத்தீவை கிறீஸோடு சேர்த்து விடுதற்கு தத்துவ விராச்சியங்கள் சிக்கிரம் சம்மதிக்கு மென்றெண்ணுதற்கிடங் கொடுக்கின்றன.

துறுக்கியும் இங்கிலாந்தும் எப்போதும் நேசமாயிருப்பது மெத்தத் தேவையான காரியம். துறுக்கி சத்துருக்களாற் சூழப்பட்டிருப்பதால் சீர்திருத்தமும் தத்துவமு முடைய இங்கிலாந்தின் நேசத்தைப் பெற்றிருப்பதில் பலனிருக்கிறது. இந்தியா தாக்கப்பட்டால் வீரமுள்ள துறுக்கிச் சேனையுடையவும், இஸ்லாத்தின் கலீபாவுடையவும் உதவி இங்கிலாந்துக்குத் தேவைப்படும். தில்லிக்கலசமுண்டாயிருந்த தருணத்தில் முஸ்லிம்களை யடக்குகிறதற்காய் அக்காலத்தில் சுல

த்தானாகவும் கலீபாவாகவுமிருந்த அப்துல் மஜீது கானவர்களிடம் இங்கிலீஷியர் உதவிகேட்டதால் அந்த நாயகம் இந்திய முஸ்லிம்களுக்கு இங்கிலீஸ் துரைத்தனத்திற்கு கடங்கும்படி ஏவினதாகவும், அவ்வித உதவியை இனிமேலும் சுலத்தானிடந் தேடுகிறதற்கு இங்கிலாந்திற்குத் தேவைப்படமாட்டாதென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடுமென்றும், ஹைதிராபாத் நிஸாயின் சிரேஷ்ட மந்திரியாயிருந்த சார் சாலர்ஜம் இங்கிலாந்திற்கு பிரகடனஞ் செய்யப்படுகிற நைன்றிந்து சென்சுரீ யென்ற பத்திரிகைக்கு 1887ம் ஆண்டிலே முதியிருக்கிறார். காரியமவ்வாறிருந்ததாலேயே முஸ்லிம்களிடமிருந்த இங்கிலீஷ் மந்திரிமார்கள் துறுக்கி இராஜாங்கத்தின் நேசத்தைப் பெற்றே வந்தார்கள். அந்த நேசமிப்போ தற்றுப்போயிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் ஆர்மீனியரைக் கிளப்பிவிடத்தக்க காரியங்களில்கிலாந்தில் நடந்ததும், சார் பிலிப்ப்கரியுடைய மடமையான நடக்கைகளும், மஸிடோனியா கலகமும், பிஸ்று விஷயத்தில் இங்கிலீஷ் துரைத்தனம் செய்துவரும் காரியங்களுமே. சார் பிலிப்ப்கரீ 1895-ம் ஆண்டு இஸ்தம்பூலைத் தாக்கும்படி இங்கிலீஷ்ராசாட்சிக்குப் புத்திகூறினாராம். சார்பார்ட்டிலெட் துரை சுலத்தானவர்களைச் சந்தித்துப் பேசியபோது அவர்கள் பிலிப்ப்கரியைப்பற்றிக் குறையாய்ப் பேசியதாகவும், அப்போது அந்தத்துரை பிலிப்ப்கரி குற்றங்கள் செய்தது மெய்யென்று ஏற்றுக்கொண்டதாகவும் தமது புத்தகத்தில் கூறியிருக்கிறார். இஸ்தம்பூவில் இங்கிலாந்தின் செல்வாக்குக் குறைந்துவிட்டதற்கு அந்தத்தானாதிபதியே காரணமென்று அறியப்பட்ட

போது இங்கிலீஷ் அரசாட்சியா
ர் அவரை இஸ்லாமிய விருந்து
நீக்கி விட்டார்கள். தற்போது
நூறு மில்லியன் முஸ்லிம்கள் இங்
கிலீஷ் கொடிக்குக் கீழ்ப்பட்டிரு
க்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் அ
றுபது மில்லியன் போர்கள் இந்தி
யாவில் வாசம் பண்ணுகிறார்கள்.
அவர்களெல்லோரும் அல்லது
அவர்களிடையேயுள்ளவர்கள்
சுல்தானர்களை கலீபாவாக அ
ங்கீகரிக்கின்றார்கள். அந்த நாய
கத்துக்குண்டாகிற சங்கை தங்க
ளுக்குண்டாகிற சங்கையென்று
ம், அவர்களுக்குண்டாகிற இழி
வு தங்களுக்குண்டாகிற இழிவெ
ன்றும் நம்பியிருக்கிறார்கள். சுல
த்தானவர்களின் பேரில் இவ்வித
ப்பற்றுதல் இங்கிலீஷ் பிரஜைக்
ளாகிய முஸ்லிம்களுக்கு இருப்பதா
ல் அவர்களுடைய மனங்களுக்கு
வருத்தமுண்டாகக்கூடாது வித
மாய் சுல்தானை நெருங்குகிறது,
அல்லது அவமரியாதையாய்ப்
பாவிக்கிறது இங்கிலீஸ் து
ரைத்தனத்தாருக்கு கொடுப்போது
யிழைத்தியாயிராது.

சுல்தானின் பேரில் முஸ்லிம்க
ளுக்குள்ள நம்பிக்கையைக் கு
லைக்கிறதற்காகவே, அல்லது
வேறென்ன தேவைக்காகவே
துறுக்கி சுல்தான் இஸ்லாத்தின்
கலீபாவாயிருப்பதற்கு
ரித்துள்ளவரல்லவென்ற பேச்சை
சில இங்கிலீஷியர்கள் கிள
ப்பியிருக்கிறார்கள். இவ்விஷயத்
தில் கேனன் மெக்கோல், மெஸ்.
ஸெலொமோனி முதலிய கிறிஸ்த
வர்களேழுதிய பேச்சுகளை இந்
திபாவிலுள்ள சில முஸ்லிம் வி
த்துவான்கள் தக்கபடி மறுத்தி
ருக்கிறார்கள். சுல்தானவர்கள்
நபிநாயகத்துடைய பின் சந்ததி
யிலுள்ள செய்யித் தல்லாதபடியி
னாலும், குறைவிக் குலத்திலுள்

ள அறியல்லாதபடியினாலும் அ
வர்களுக்கு இஸ்லாத்தின் கலீபா
வாயிருக்கக் கூடாதென்று அவர்
களின் சத்துருக்கள் சொல்லுகி
ற பேச்சை முஸ்லிம்களுடைய
சென்ற சரித்திரம் பொய்யாக்கு
கின்றது. செய்யித் தல்லாத அநே
கர் முற்காலத்தில் கலீபாக்களா
யிருந்திருக்கிறார்கள். முற்காலத்
தில் இஸ்லாத்தின் கலீபாக்கள்
செய்த பணிவிடையெல்லாம்
இக்காலத்தில் துறுக்கி சுல்தா
னே செய்கின்றார்கள். உதுமா
னிய சுல்தான்களுள் முதலாம்
சலீம் அவர்களே அம்முல் மூமி
னீன் என்றப்பட்டத்தை முதல் மு
தல் பெற்றவர்கள். சுல்தான் ச
லீம் 1515-ம் ஆண்டில் மிகறிவிரு
ந்த அப்பாசியாக்குலத்தைச் சே
ர்ந்த கடைசியான கலீபாவாகிய
முதவக்கில் அம்முல் ஹகீம் அவ
ர்களிடமிருந்து கிலாபத்தைத் த
ங்களுக்குத் திருப்பிக்கொண்டார்
கள். அறிகளிடமிருந்த கிலாப
த்து அதுமுதல் துறுக்கிகளுக்கு
காடுவிட்டது. சலீமுடைய கிலா
பத்தைத் துறுக்கிய வுலமாக்க
ளெற்றுக்கொண்டதுமன்றி, கா
ஷிமுலுள்ள ஜாமியுல் அஸ்ஹ
ரிவிருந்து இஸ்லாமியுள்ள ஆ
யாஸைப் பிராபப் பள்ளிவாசலுக்கு
சுல்தான் சலீமாற் கொண்டு
போகப்பட்ட மற்றும் உலமாக்க
ளும் அவருடைய கிலாபத்தை
யங்கீகரித்துக்கொண்டார்கள். மு
ந்தின் கலீபாச்சுனைப்போலவே
சுல்தான் அப்துல் ஹமீது அவ
ர்கள் மக்கத்திலும் மதீனத்தி
லுமுள்ள பரிசுத்த ஸ்தலங்களைப்
காப்பாற்றுகிறது கொண்டும், ந
பிசல்லல்லாகு அலைஹி வசல்லம்
அவர்களுடைய கொடி, வாள், கு
ப்பாயம் ஆகிய அமானங்களைக்
காக்கிறது கொண்டும் இஸ்லாத்தின்
கலீபாவுடைய தத்துவங்க

ளையும் செயல்களையும் உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். இக்காலத்தில் சுன்னத்து ஜமாஅத்திலுள்ள முஸ்லீம்களடங்கலும் துறுக்கி சுல்தானை கலீபாவாகப் பூரணமாய் அங்கீகரித்திருக்கிறார்களென்பதற்கு கையமில்லை. இவ்வகை முஸ்லீம்களு மவ்வாறே சுல்தானவர்களை யேற்றிருக்கின்றார்களென்பதற்கு அவர்களுடைய நாமம் இவ்வகைப் பள்ளிவாசல்களில் குத்துபாவில் வைத்தோதப்படுகிறதே சாட்சியாயிருக்கிறது.

துறுக்கி இராச்சியத்தில் வாழிப அல்லது புதிய துறுக்கிக்கூட்ட மென்றொரு கூட்டமிருக்கிறது. அந்தக்கூட்டத்தின் பிதாயூதியும், அறிவாளியும், சமர்த்தனுமாகிய கீர்த்திபெற்ற மித்ஹுத்து பாஷாவே. அந்தக் கூட்டத்தவர்களுடைய நோக்கமாகிறது துறுக்கி இராச்சியத்திலுள்ள குழப்பங்களை நீக்கவேண்டுமென்பதும், துறுக்கியரசாட்சியை இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் முதலிய தேசங்களிலுள்ள அரசாட்சியைப்போற் திருத்தவேண்டுமென்பதும், பார்லிமேந்து சபை ஸ்தாபித்து சுல்தானைப் பிரஜைகளும் ஊரையானுகிறதற்கு விடங்கொடுக்க வேண்டுமென்பதும், இராஜாங்கத்தின் நன்மைநீமைகளைப்பற்றித் தன்னிஷ்டமாய்ப் பேசுகிற உரித்தை துறுக்கிப்பத்திரிகைகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதும், இன்னும் வேறுசில திருத்தங்களை யுண்டாக்கவேண்டுமென்பதுமே. அந்தக்கூட்டம் உறபத்தியானது சுல்தான் அப்துல் மஜீதுடைய காலத்திலேயே. சுல்தான் அப்துல் ஹமீது அவர்கள் சிம்மாதனமேறியபோது வாழிபதுறுக்கிக்கூட்டத்தவர்களுடைய கருத்தை

யங்கீகரித்துப் பார்லிமேந்து சபையொன்று ஸ்தாபித்தார்கள். ஆகிலும்வர்கள் சிலகாலத்திற்குப்பின் அந்தச்சபையை எடுத்துப் போட்டார்கள். அப்படி யெடுத்துப்போட்டதற்குள்ள உண்மையான காரணம் பகிரங்கமாய் அறியப்படவில்லை. அதன்காரணங்களென்று சிலபேச்சுகள் சொல்லப்படுகின்றன வாயிருந்தாலும் அவை நம்பத்தக்கவை யன்று. நூவிய சக்கிரவர்த்தி யுடைய கேள்வியின்பேரால் சுல்தானவர்கள் அந்தச்சபையைத் தள்ளிவிட்டார்களென்றது அப்பேச்சுகளிலொன்று. சுல்தானவர்களுடைய தத்துவத்தைக் குறைக்காமற் பிரஜைகளுக்கு ஆரானுகிற சிலாக்கியத்தைக் கொடுப்பதனால் துறுக்கி இராச்சியத்திற்கு நன்மையுண்டாகக்கூடும். பார்லிமேந்துவைத்து ஆளுகிறதற்கு மார்க்கமிடங்கொடாதென்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். ஆகிலும் நுணுக்கமாய் ஆலோசித்தால் பிரஜைகளுக்குத் தன்னாளுகைக் கொடுப்பதைத் தடுப்பது இல்லாமா மார்க்கத்தின் இலக்கணமல்லவென்பது விளங்கும். தன்னாளுகை பெற்றுக்கொள்ள நாடுகிறசாதி அறிவுந், திருத்தமும் உள்ளதாயிருக்கவேண்டும். அப்படி அறிவுந் திருத்தமு மில்லாதசாதிக்குத் தன்னாளுகை தகுதியன்று. பிரஜைகளுக்கு யாதொரு சிலாக்கியங்கொடாமற் சகலத்தத்துவத்தையும் அரசருடையகையிற் கொடுக்கிறதாயிருந்தால், அந்த அரசர்தக்க அறிவும், யுகமும், யோக்கியமுமுள்ளவராயிருக்கவேண்டும். சொல்லப்பட்டவாழிபத் துறுக்கிக்கூட்டத்தை முதல் உண்டாக்கியவர்கள் தக்கவர்களாகவும், நல்லெண்ண முள்ளவர்களாகவுமே யிருந்தார்கள். பிற்காலத்தில்

சுல்தானவர்களுக்கு விரோதஞ் செய்து அவர்களுடைய வெறுப்பைப் பெற்றவர்களும் அக்கூட்டத்தார்களோடு சேர்ந்துகொண்டு சுல்தானவர்களைப் பகிரங்க மாய்த் தாக்குகிறவர்களாகவும் நிந்திக்கிறவர்களாகவு யிருப்பதால், அந்தக்கூட்டத்தின் கனம் குறைகிறதற் கிடமாயிருக்கிறது.

சுல்தானவர்களுடைய குணத்தைப்பற்றியும், நடத்தையைப்பற்றியும் பொய்யான செய்திகள் இங்கிலாந்திற் பரங்கிருக்கின்றன, அவர்களைக் கொலைபாதகங்களை யஞ்சாமற் செய்கிறவர்களென்றும், இரக்கமற்ற நிஷ்ரேனென்றும் அங்குள்ள சில கெட்ட பொய்யர்கள் அநியாயமாக வர்ணித்திருக்கிறார்கள். உண்மையாகவே சுல்தானவர்கள் தேவபத்தியில் மிகச்சிறந்தவர்களும் மனிதர்கள் பேரி லன்புள்ளவர்களும், இராசகாரியங்களைச் சாமர்த்தியத்தோடும் சாதாரியத்தோடும் நடத்துகிறவர்களும், பிறருக்குக் கனமூர் தயவுக்காட்டுகிறதற்கு ஆயத்தமுள்ளவர்களும், தக்க அனுபோக முள்ளவர்களும் யிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கொப்பற்ற வருத்தங்களுண்டாயிருக்கின்றன. ஐரோப்பா முழுதாமவர்களைத் தொந்தரைப்படுத்துகிறது. ஆகிலுமவர்களைப்போதும் ஜயமேயடைகிறார்கள். அந்தரங்கத்திலும சுல்தானவர்கள் இரக்கமுள்ளவர்களாகவும், தங்களபிள்ளைகையு ம் நேசர்களையும் உவக்கிறவர்களாகவும், தங்களிராணுவத்தார்களுடைய சுகத்தைப் பரிந்து விசாரிக் கிறவர்களாகவுயிருக்கிறார்கள். கடுங்காய்ப்பட்டு உறுப்புகள் வெட்டப்பட்ட துறுக்கிப்போர்வீரர்களுக்குப் புண்ணிய சம்பளங்கள் நியமித்திருக்கிறார்கள். தங்களுடைய இல்டிஸ் மாளிகை

யில் ஆயிரங் காயக்காரர்களை வைக்கத்தக்க ஓர் ஆரோக்கியசாலையுண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். துறுக்கித் தேசத்தில் இங்கிலீஷ் தாபுபதியாயிருந்த சார் ஜேம்ஸ் பொட்டர் சுல்தானவர்களைப் பற்றிச் சொல்லுகிறதாவது:—

“சுல்தானவர்கள் கிருபையும் மனவிரக்கமுமுள்ளவர்கள். கெறிநீதியும், சாமார்த்தியமுமாக அரசாள்வதற்குத் தேவையான உத்தமகுணங்களெல்லா முடையவர்கள். அவர்கள் இராசாங்கத்தை ஒப்புக்கொண்டு இரண்டிமாதங்களுக்குள்ளாக உதுமானியாத் தேசமுழுவதும் சீர்திருத்த மடைவதற்குத்தக்க ஓர்சட்டத்தை விளம்பரஞ்செய்தார்கள். இது அதுநாறு வருடமாக அரசாட்சிசெய்த சட்ட ஒழுங்குகள் முழுவதையும் வேறுவிதப்படுத்துகு சட்டமாயிருந்தது” என்பதே. இஸ்தம்பூலிலிருந்த வேறொரு இங்கிலீஷ் தாபுபதியாகியலார்ட்டபிரின் சொல்லுகிறதாவது:—

“சுல்தானவர்களைப்போல் வருத்தமான நிலைபரத்திற் சிம்மாசனமேறிய ஓர் இராஜாவு யிருக்கமாட்டார்கள். ஆகிலும், அவர்கள் கஷ்டங்களுக்கு முன் தைரியமாய் நின்று தங்கள் தேசத்தைச் சிக்குகளை விட்டும் கழற்றுதற்குத் தெண்டித்தார்கள். அவர்களின் மந்திரிமார்களுடைய உதவியைக்கொண்டு தேசத்தில் சீர்திருத்தமும் பிரயோசனமுமுண்டாகுகுங் காரியங்களைச்செய்து வந்தார்கள். அவர்கள் இராஜாங்கத்தைத் தொடங்கும்போது ஹாசியரின்கேனை இஸ்தம்பூல்வாயிலிற் பானையமிட்டிருந்தது. இங்கிலாந்தும் ஐரோப்பா முழுவதுந்தடுத்தும் தங்களைச் சிம்மாசனத்திற்கு ஏறச்செய்தவர்களைத் தண்டித்துவிட்டார்கள். அதன்பின்னாற் சிலசட்டங்களை யேற்படு

த்தினர்கள். அச்சட்டங்கள் சமாதானகாலத்தில் தொடங்கினதாயிருந்தால், உதுமானியர்களுக்குச் செல்வத்தைக்கொடுக்கும் அருளாயிருக்கும். அவர்களின் சாமார்த்தியமும் விவேகமுமுடைய அரசாட்சியில் உதுமானியர் முற்காலத்தில் இருந்த வலிமையும் மேன்மையு மடையக்கூடும். ஆகிலும், சுல்தானவர்கள் கஷ்டங்களும், தொந்தரவுகளும், பகைகளுமே சுதந்திரம்பெற்றமையால் அவர்களின் முயற்சிகளுக்கு இவைகள் தடையாயின. சுல்தான் அப்துல் ஹமிது அவர்கள் ஆய்வுகள் நீடித்து, அவர்களுடைய பிரசைகளுக்கு குண்டாயிருக்கிற வருத்தங்களை நீக்கி அவர்கள் செல்வத்திலும் சீர்கிருத்தத்திலும் மேலீட்டு வருவதற்குச் செய்வார்களென்றும், தங்கள் தேசத்தை மீட்சிசெய்த இராட்சகர் என்ற அழியாத நாமத்தைப் பெற்றுக்கொள்வார்களென்றும், நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறோம்” என்றதே.

சுல்தானவர்கள் பெருங்கொடையாளர்கள். தங்களுடைய சொந்தப்பணத்தால் ஆரோக்கியசாலைகளும், நேல்பாகைகளுமுண்டாக்கியிருப்பதுமன்றித் தொகையான பணத்தைக் காலத்துக்குக் காலம் எரியவர்களுக்கு மவருகிறார்கள். சுல்தானிடம் சங்கையும் உபகாரமும் பெறுகிறவர்கள் அவர்களின் பிரஜைகள் மாத்திரமன்று. 1894ம் ஆண்டு வடஆபிரிக்காவிலுள்ள லேகோஸ் என்ற பட்டணத்திலிருந்த முகம்மது சித்தாவென்பவர் ஒருபள்ளி வாசம் கட்டி அதைப் பிரதிஷ்டை செய்யும்போது சுல்தானுடைய வேர் பிரதிநிதியு மிருக்கவேண்டுமென்று சுல்தானவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டபடியால் விவர்ப்பூலிலுள்ள இங்கிலீஷ்

முஸ்லிமாகிய குயிலியம் துரையை சுல்தானவர்கள் தங்கள் பிரதிநிதியாய் லேகோசுக் கனுப்பினார்கள். அந்தப் பள்ளிவாசல் ஆடி மீ 5-ம் உதிரக்கப்பட்டபோது குயிலியம் துரை, சுல்தானிடமிருந்து கொண்டிபோன மூன்றாம் வகுப்பு மஜிதி என்ற கிரத்தி முத்திரையையும், பே என்ற பட்டத்தையும் முகம்மது சித்தாவுக்கு சுல்தானவா்களுடைய பெயரிற் சூட்டினார். தென் ஆபிரிக்காவிலுள்ள முஸ்லீம்களும் லண்டனிலுள்ள அன்ஜுமன் இஸ்லாம் சங்கத்தவர்களும் விவர்ப்பூல் முஸ்லீம் சபையாரும் சுல்தானிடம் நன்கொடை பெற்றவர்களே. குயிலியம் துரைக்கும் அவருடைய புதல்வருக்கும் பட்டங்களும் காத்தி முத்திரைகளும் சுல்தானவர்களாற் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்கள் அயல் தேசத்தவர்களாகிய இந்தியருள் பஞ்சத்தால் வருந்தியவர்களும் சுல்தானின் உதவியைப் பெற்றவர்களே.

சென்ற வருடம் சுல்தான் அவர்களை நோய்வாய்ப்பட்டதையும், அதிலிருந்து அல்லாகுத்த ஆலாவின் கருணையால் சுகமடைந்ததையும் புதினப்பத்திரிகைகளின் மூலமாய் வாசிப்பவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். தற்போது அவர்கள் தக்கசுகத்தையனுபவிக்கிறார்களென்றும், அவர்கள் இரண்டாம முறை நோய்வாய்ப்பட்டார்களென்றது பொய்ப் பேச்சென்றும், அவர்கள் வெள்ளிக்கிழமை தோறும் ஹமீதியா பள்ளிவாசலுக்கு குத்துபாவுக்குப் போகிறார்களென்றும், அதற்குப்பின் தமது மாளிகையில் வழக்கப்படி புறதேசதானுதிபதிகளைச் சந்தித்து அவர்களோடு இராசாங்கவிஷயங்களைக் குறித்துப் பேசுகிறார்களென்றும் பத்திரிகைகள் கூறுகின்றன.

மிஸறில் பிறிட்டெஷியரின் கொடுங்கோன்மை.

தற்போது மிஸ்றிலிருந்து வருகிற செய்திகள் அங்கு அமைதியின்மை யுண்டாயிருப்பதைக் காட்டுவதால் அவ்வமைதியின்மையின் காரணமாயிருக்கின்ற பிறிட்டெஷியரின் கொடுங்கோன்மையை வாசிப்பவர்கள் அறியும்பொருட்டு அதனை இங்கு தருகிறதால் நல்லதென்றெண்ணுகிறோம். கிழக்குத்தேசத்தில் பிறிட்டெஷிய ஆளுகையில் ஒழுக்கமான கருத்திருக்கில் அக்கருத்து நீதியோடு சம்பந்தப்பட்டதாயிருக்கிறது. அதாவது நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொண்டு சகலருக்கும் ஒரேவித நீதி செய்யப்படுவதே. இதுவே சீர்திருத்தத்தின் தற்புகழ்ச்சியாயிருக்கின்றது.

பிறிட்டெஷியர் முதல் முதல் மிஸ்றைப் பிடித்த பொழுது "நீதி" என்ற சத்தம் அவர்களின் வாயிலிருந்து தொனித்துக் கொண்டிருந்தது. அக்காலத்தில் மிஸ்றில் பிறிட்டெஷியரின் கொண்ஸல் ஜனநாயகிருந்த சார் எட்வர்டு மலர் நீதி செய்வதே எல்லா சீர்திருத்தங்களிலும் மிக்க ஆவசியமானதென்று ஓயாமல் சொல்லுகிற வாயிருந்தனர். அவர்களுடைய கயரேவில் பகிரங்கமாய்ச் சொன்ன வார்த்தைகளும் "நீதி, நீதி" என்பனவே. ஆகிலும் அவ்வாறு நீதியைக் கேட்டு நின்ற பிறிட்டெஷியர்கள் இருபதது நாலு வருடம் மிஸ்றில் அரசாட்சி செய்த பின்னர் தன்சாவை கிராமத்தவர்களுக்கும் மிஸ்றிலுள்ள சில பிறிட்டெஷிய இராணுவ புத்தியோகத்தர்களுக்கும் இடையில் உண்டுபட்ட சண்டைக்காய், கிராமத்தவர்களை விசாரணை செய்து கொலைக்குத் தீர்மானித்து அ

க்கொலையை நிறைவேற்றிய பொழுது மார்ஷ்யல் லோவுக்கு வித்தியாசப்படாதிருந்ததால் அதற்கு நடுநடுநிலை சம்பவிக்கவும் மனிதனுக்கும். மனிதனுக்கும் இடையிலுள்ள நீதிநிறை பகிரங்கமாய் எதிர்க்கப்பட்டவும் நேரிட்டது.

மிஸ்றில் சம்பவித்திருக்கிற இவ்வாறான காரியங்களின் சரித்திரத்தை யுலகத்துக்குத் தெரிவிப்பதற்காகவும் மிஸ்றில் இங்கிலீஷ்காரர்களுக்கும் சுதேசிகளுக்கும் பிரதானமாய் இங்கிலீஷ் உத்தியோகத்தர்களுக்கும் மிஸ்று நாட்டவர்களுக்கும் இடையில் குற்றங்கள் சம்பவித்தபொழுது இராஜாங்கத்துக்கடுத்த காரணங்களுக்காய் இங்கிலீஷியரைக்காப்பாற்றியும் சுதேசிகளை ஆக்கினை செய்தும் செய்யப்படுகிற நீதி நடுவுநிலைவறிய தென்பதையெடுத்துக் காட்டுவதற்காகவும் அறியபாக்கூவின் நேசரும் முன் இலங்கைக்கு வந்தவருமான மெஸ். வில்பிரிட் ஸ்கோவன் பிளன்று ஓர் புத்தகமெழுதியிருக்கின்றார். அவர் நான்கு வருடங்களுக்கு முன்புறதேச மந்திரியாயிருந்த லோர்டு லன்ஸ்டவுனுக்கு மேலே குறிக்கப்பட்ட ஒவ்வாமையான நீதியைக்குறித்து வோர் நிருபமெழுதி. மேலே குறிக்கப்பட்ட விதமான வோர் காரியம் புதிதாய் அமர்த்தப்பட்ட தென்றும், அதன் உண்மை கயரேவிலுள்ள பிறிட்டெஷிய தானுதிபதியால் மறைக்கப்பட்டதென்றும் தெரிவித்திருந்தனர். அவரின் நிருபம் மேற்படி மந்திரியால் லோர்டு குரேமருக்கு அனுப்பப்பட்ட பொழுது, அதில் மேற்படி காரியம் பொய்யாய்ப் பார்லிமேந்து சபைக்குத் தெரிவிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்றும் அதன் உண்மை

மறைக்கப்பட்டிருக்கிற தென்று சொல்ப ஆதாரமுமில்லை யென்
 ம் சொல்லப் பட்டிருப்பதை நான் கடினமாய்ச் சொல்ல
 லோர்டு குரோமர் மறுக்கக் கூ வேண்டியதாயிருக்கிறது” என்ற
 டாதிருந்தும் அநீதம் அல்லது தே.
 வொழுங்கினம் சம்பவித்த தென்
 பதைக்கோபத்தோடு மறுத்திரு
 க்கிறார். அவருடையவார்த்தை
 கள் இக்காலத்தில் கவனிக்கத்த
 க்கவைகளா யிருக்கின்றன. ஏ
 னென்றால் இக்காலத்தில் மிஸ்
 தில் பிறிட்டிலவியரால் விபரீத
 மான நியாயம் நடத்தப்படுவ
 தாலும், மிஸ்தில் ஆபத்தை வி
 னைக்கக்கூடிய மதவைவாக்கியமுள்
 கலகம் சம்பவிக் கிறதென்றும் இ
 ராசாங்கத்துக்கடுத்த தேவைக்கா
 ய் அவ்வித நியாயம் நடத்தப்படு
 வதுகுற்றமல்லவென்றும் சொல்
 லப்படுவதாலுமென்க. 1902 ம்
 ஆண்டு மார்ச்சுமாதம் 21 ந் திகதி
 லோர்டு குரோமர் லோர்டு லன்
 ஸ்டவுனுக் கெழுதி அம்மந்திரியா
 ல் பின்னறு துரைக்கு அனுப்பப்
 பட்ட நிருபத்தில் லோர்டு குரோ
 மர் கீழ்வருமாறு சொல்லுகி
 றார்:—“ நான் பிறிட்டிலவிய சே
 னுதிபதிக்கும் மிஸ்து நியாய து
 ரைத்தனத்தாருக்கும் நீதந் செய்
 யும் பொருட்டு மெஸ். பிளன்றி
 ன் குறிப்பிலுள்ள பின்வரும்செ
 ய்திகளை மறுக்கவேண்டியதாயிரு
 க்கிறது. அவை ‘மிஸ்தை ஆட்சி
 செய்கிற சேனையின் இங்கிலீஷ் ஜ
 னறல் வற்புறுத்தும் பொழுது
 மிஸ்து துரைத்தனத்தார் தடுத்
 துக்கொள்ளத் தக்துவயில்லாத
 வர்களாக இருக்கிறார்கள், அ
 ல்லது இங்கிலீஷ் உத்தியோ
 கத்தர்கள் மூட்டிக்கொண்ட சு
 தேசிகளைத் தகாத நிஷ்டரேத்
 தோடு ஆக்கினைசெய்தற்கு மிஸ்து
 துரைத்தனத்தார் தம்மைத்தா
 மே யொப்புக் கொடுத்து விடுகி
 றார்கள்’ என்ற செய்திகளே. இ
 ந்த நிந்தனையுள்ள பேச்சுக்குச்

சொல்ப ஆதாரமுமில்லை யென்
 நான் கடினமாய்ச் சொல்ல
 வேண்டியதாயிருக்கிறது” என்ற
 தே.

நாலு வருடங்களுக்கு முன்
 லோர்டு குரோமர் வெளிப்படுத்
 திய கோபம் இன்று அதிசயமா
 னதாய்த் தோன்றுகிறது. அப்
 பொழுது மெஸ். பிளன்று எழு
 திய நடுத்தாமான பேச்சு இப்
 பொழுது நாங்கள் கண்டிருக்கிற
 படி மனிதர்களைத் தூக்குவதைக்
 கொண்டும் கசையாலடிப்பதைக்
 கொண்டும் அதிகமாய்ப் பலப்ப
 டுத்தப் படுகின்றது. இங்கிலீஷ்
 சேனாதிபதியால் வற்புறுத்தப்ப
 ட்ட ஓர் விசேஷகோடு செய்த கு
 ரூர நிஷ்டரேங்களுக்கு சர்வ வுலக
 த்தினமுன் மிஸ்து துரைத்தனத்
 தார் உதவி செய்தார்கள். மேன்சு
 லோற்றர் என்று அருமையாய்ச்
 சொல்லக் கூடிய வொரு காரியம்
 “குரூரமான முன்னாலோசிக்கப்ப
 ட்ட கொலை” யென்று பார்லிமே
 ந்துக்குக் கொடுக்கப் பட்டவோர்
 றிப்போட்டில் காட்டப்பட்டது.
 மேலே குறிக்கப்பட்ட காரியங்க
 ளையும் தீர்ப்புகளையும் “நீதியான
 ஆவசியகமானவை” என்று லோ
 ர்டு குரோமர் பூரணமா யொப்பு
 க் கொண்டனர்.

காரியங்கள் தாங்கக்கூடாத த
 ன்மைக்கு வந்துவிட முன் தடுப்
 பது தமது கடமையாகி விட்ட
 தென்று மெஸ். பிளன்று கூறுகி
 றார். தற்போது பிறிட்டிலவிய து
 ரைத்தனத்தார் உண்மை மறைக்
 கப் பட்டதைக் கண்டும் காணாத
 து போல் இருப்பதாலும், இவ்
 விஷயம் பார்லிமேந்தில் ஆலோ
 சிக்கப்படுவதைத் தடுப்பதற்காய்
 உபாய தந்திரங்கள் செய்வதாலு
 ம் பிளன்று துரையின் எதிரு
 ரை மெத்தவும் ஆவசியகமான
 தே. தன்ஷாவை வழக்கை அவு

ஸ்-அப்-கமன்ஸுக்குக் கொண்டு வருதற்கு முயற்சிக்கப் பட்ட பொழுது அதனை யகற்றிவைக்கும்படி சார், எட்வர்டு கிறே இங்கிலிஷியரின் தேசாபிமானத்தைப் பரிந்து கேட்டு நின்றனர். அவரின் கேள்வியின் ஊக்கம் பார்லிமேந்து அங்கத்தவர்களின் உதிகளில் முதலிரை வைத்துவிட்டது. ஆகிலும் அவர் மேற்படி வழக்கிலுள்ள முழுச் செய்தியையும் வெளிப்படுத்துகிறதாக வாக்களித்தனர். பிறகு அதைப்பிரசித்தப்படுத்தாத தாமதத்திற்குச் சாட்டுச் சொல்லப்பட்டது. சகல பிரதான எழுத்துகளும் மிஸ்தில் ஒரு மாதத்துக்கு முன் பிரசுரிக்கப்பட்டாலும் பார்லிமேந்து சபைக்கு சஷனின் கடைசிவாரம் வரையில் மிஸ்தை பற்றிய புலுபூக்கு கொடுக்கப்படவில்லை. அதில தானும் வாக்குச்சொல்லப்பட்ட முழுச்செய்தியும் கொடுக்கப்படவில்லை, வழக்கின் உண்மைகள் கவனத்தோடு மறைக்கப்பட்டிருப்பீதாகக் காணப்பட்டது. விசாரணையில் சொல்லப்பட்ட வாய்மொழிகளில் ஒரு சொல்லாவது புலுபூக்கில் அச்சிடப்படவில்லை. அந்தவாய்மொழிகள் மிஸ்து பத்திரிகைகளில் தரப்பட்டிருந்தன. அவை நீளமானவையென்றும் ஆதலாற்றான் பார்லிமேந்துக்கு புலுபூக்கொடுக்கப்படுவதில் தாமதமுண்டாயிருக்கிறதென்றும் முன் சொல்லப்பட்டது. அதற்குப் பகரமாக கோட்டின் தீர்ப்பில் தரப்பட்டிருக்கிற வாய்மொழி காட்டப்பட்டிருக்கிறது. மேற்படி தீர்ப்பைப்போன்ற ஒன்றுக்கொன்றுவிசாரணை பேச்சுகளுள்ள கெடுதியுள்ள மதிக்கேடான வேர் எழுத்து சீர்கிருத்தமானதென்று பாசாங்கு காட்டுகிற பொரு தே

சத்திரிநுந்தாவது வெழிப்படுத்தப்படவில்லை. மேற்படி வழக்கை நடத்துமபடி கட்டளை பண்ணியவரும் வழக்குத்துவங்கப்பட்டமுன்னமே கொலைத்தீர்ப்புகளை திட்டப்படுத்தி விட்டவரென நம்பப்படுபவருமான லோர்டு குரோமர் மேற்படி காரியத்தில் தான் சேர்ந்திருந்தற்கு நியாயஞ்சொல்லுமபடி கேட்கப்படாமல் அரசாட்சிக்குப் புத்திசொல்பவராயும் பட்சபாதமில்லாத குணந்தெரிவோராயும் புலுபூக்கில் வெளியாடி, மேற்படி வழக்கில் கைக்கொள்ளப்பட்ட விபரீதமான பொழுங்கை யெற்றுக்கொண்டு, இங்கிலீஷ் வுத்தியோகந்தர்களுக்கு அவர்கள் மனுத்தன்மையுடையவர்களென்று நற்சாட்சிப்பத்திரம் கொடுக்கின்றனர். அவரின் கட்டளைக்குக் கீழ்நடந்த மேற்படி வுத்தியோகத்தர்கள் அவரைப் பார்க்கிலும் குறைவாகவே குற்றஞ்சாரததக்கவர்கள். இதைக்குறித்து பிள்ளையு துரை சொல்லுகிறதாவது:—

“இது வேர்பெரும் நிந்தையாகவும் மனுஷீக வரித்துக்குவிரோதமான வேர்புறும்புத்தனமுள்ள குற்றமாயும் இருப்பதால் நான் எனது குற்றச்சாட்டைப் புதுப்பிக்கவும் அதனைத் திரும்பவும் விசாரிக்கும்படி பிடிவாதமாய்க் கேட்கவும் கடாயமபண்ணப்படுகின்றேன். மேற்படி வழக்கிலும் அதைப்போன்றவேறு வழக்குகளிலும் உள்ள மெய்யான காரியங்களைப் பகிரங்கமாய்த் தெரிவிக்கவும் தின்ஷாவை வழக்கின் உண்டுபட்ட நியாயவிரோதம் புத்தியின் தவறா லானதல்லவென்றும், அது சீர்கிருத்தமான சட்டத்தின் ஒவ்வொரு கோட்பாட்டையும் இராஜாங்கத்துக்கடுத்த பலன் என்று எண்ண

ப்படுகிறதற்கு சில வருடங்களாய்க் கீழ்ப்படுத்திவருகிற வேர் ஒழுங்கைச் சேர்ந்ததென்றும், அததாட்சிப்படுத்தவும் எனக்குத் தத்துவ மிருக்கிறதென்று நான் நம்புகிறேன். இராசாங்க பராமரிப்புக்காரராகவும் காரியபாகராகவும் லோர்டு குரோமர் பெருந்தகுதிகளுடையவராயிருந்தாலும், இருபது வருடங்களுக்குமுன் மிஸ்ட்ரில் நியாய விஷயங்களைச் சீர்திருத்த முயற்சித்தவராயிருந்தாலும், அவர் சென்ற சில வருடங்களில் நியாயவிஷயத்தை பெந்தமட்டுக் கீழ்ப்படுத்திக் கொண்டாரேயானால் இராஜாங்கத்துக்கடுத்த வழக்குகளில் சுதேசகோட்டுக்கு அல்லது கிறிமினல் அப்பீல்கோட்டுக்குக் கொஞ்சமும் சுயாதீனமில்லை. இதற்கு சிபினில் கோம வழக்கில் கொடுக்கப்பட்ட தீர்ப்பே போதிய அத்தாட்சியாகும். ஆதலால் காரியங்கல் இந்த நிலைமையில் சார் எட்வர்டு கிறே அமர்த்திவைத்திருக்கிறபடி இருக்கக்கூடாதென நான் தீர்மானித்திருக்கிறேன். தேசாபிமான அகங்காரத்துக்கு எவ்வித நஷ்டம் நேரிடலும் மேற்படி விஷயங்களைப் பகிரங்கப்படுத்துவதைக் கொண்டே கெடுதிகளைத் தடுத்திக் கொள்ளக் கூடுமென்று நம்புகிறேன். அக்கெடுதிகள் தொடர்ச்சியாய் நடத்தப்படுமாயின் இங்கிலீஷ் நாமத்துக்கு இழிவையும் அழிவையும் உண்டாக்கும். நான் இப்புத்தகத்தை என் தேசத்தவர்களுக்கு வேர் முறைப்பாடாகப் பிரசுரிக்கின்றேன். தேவையாயின் இதற்கதிகமாய்ச் செல்லவும் தீர்மானித்திருக்கின்றேன். தற்போது செய்யப்பட்டிருக்கிற அநீதத்தைக் குறித்துத் தமது வெறுப்பை வெளிப்படுத்தற்கு சார் எட்வர்டு கிறேயைக் கடமைப்படுத்தத்தக்

கவாறு மேற்படி விஷயம் பார்லிமேன்ர்தில் ஆலோசிக்கப்படாதிருக்கில், லோர்டு குரோமர் அல்லது மிஸ்ட்ரில் உள்ள எங்கள் உத்தியோகத்தர்கள் செய்த குரூர செய்கைக்கு நியாயங் காட்டுமபடி மிஸ்ட்ரில் ஆராவது கேட்கப்படாதிருக்கில், தற்போது நியாயமற்ற சிறையிருப்பீடுருக்கின்ற நாட்டவர்கள் விடுதலையாக்கப்படாதிருக்கில், 1895 ம ஆண்டின் அவகீர்த்தியான தீர்ப்பு அழிக்கப்படாதிருக்கில், மிஸ்ட்ரில் ததிருக்கிற இங்கிலீஷ் சேனைக்கு மிஸ்ட்ரில்களுக்கு மிடையிலுள்ள சம்பந்தம் சீர்திருத்தமான நிலைமையில் வைக்கப்படாதிருக்கில், அப்பொழுது நான் எனது தேசத்தவர்களுக்கப்பா லுள்ள அதிகப்பற்றான ஜனங்களுக்கு முறையிடுவேன், நான் இப்புத்தகத்தைப் பிரின்ஸ் பாஷையில் பிரசுரிக்க வெண்ணுகிறேன். அப்பொழுது எங்களின் தீங்கான செய்கை சர்வவுலகத்துக்கும் தெரியலரும். அப்பொழுது ஏழு வருடங்களுக்கு முன் டிப்பை நியாயமில்லாமல் பிரான்ஸில் குற்றப்படுத்திய தற்காக இங்கிலீஷியர்கள் காட்டிய கோபத்தின்கீழ் நோவடைந்த பிரின்ஸிய வுத்தியோகத்தர்கள் நியாயத்தைக்குறித்துத் தங்களுக்குள்ள கருத்தைப் பார்க்கிலும் மேலான கருத்தில்லாத இராணுவ ஸிவில்லிய வுத்தியோகத்தர்கள் எங்களுளிருக்கிறார்களென்பதையறிந்துகொள்வார்கள். அப்பொழுது போர்வீரர்களின் கொடுமைக்கெதிராய் நியாயப் பிரமாணத்தின் பாதுகாப்பைசுதேசிகள் பெற்றுக்கொள்ளாதிருப்பது கொங்கோவில் மாத்திரமல்ல வென்பதை பெல்ஜியன் அரசர் அறிந்து கொள்வார். மேலும் அப்பொழுது குற்றமற்ற

ஜனங்கள் தூக்கப்படுவது நூசியாவில் மாத்திரமல்லவென்றும் அதையொத்தகாரியம் இங்கிலாந்து நியாயாதிபதிகளின் கோட்டுத்தீர்ப்புகளில் காணக்கூடு மென்று ம் ஸார் அரசர் அறிந்துகொள்வார். மேலும் நான் இப்புத்தகத்தை அறியில் மொழிபெயர்ப்பேன். அப்பொழுது எங்களுக்குள் நீண்டகாலம் பெருமை பாராட்டப்பட்டு வந்த பிறிட்டிஷ் நீதி வீணான பொருளற்ற வார்த்தையாகி விட்டதென்றும், தங்களிடம்கண்யத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளாதற்கு இங்கிலாந்துக குண்டாயிருந்த வுரித்தையும், நியாயப்பிரமாணத்தின் முன் நீதிநிறையைப் பற்றி நிற்பதையும், இதுகாறும் வீம்புபேசிய சீர்திருத்தத்தைப் பரப்புகிற பணிவிடையையும், இங்கிலாந்துபகிரங்கமாய் இழந்து விட்டதென்றும் ஒவ்வொரு மிஸ்திரியும் சர்வ கிழககுத் சேதத்தவர்களும் அறிந்து கொள்வார்கள். இதை மிஸ்திரில் மாத்திரமல்ல இந்தியாவிலும் கிழக்குத் தேசமுமுதிலும் செய்தற்கு எனக்குத்தத்துவமிருக்கின்றது. இங்கிலாந்தில் எனக்குள்ள தத்துவம் எவ்வளவு கொஞ்சமாயிருந்தாலும் மேற்படிதேசங்களில் என்னு சொற்கள் நிறையுள்ளவைகளாயிருக்கும். ஒரு மனிதன் இன்னு மொருமனிதனோடுள்ள சகோதரத்தன்மைக்காய் நான் போதிக்கவும் எச்சரிக்கவும் சந்தேகிக்கமாட்டேன். பிறிட்டிஷிய விராச்சியத்தின் உத்தியோகத்தர்கள் புறதேசங்களில் செய்யும் சந்தேகமான செய்கைகளில் இங்கிலாந்திலுள்ளவர்களால் குற்றம்பிடிக்கப்படுமாயின் அவற்றிலுள்ள அநீதிகள் தாக்கப்படுமாயின் பிறிட்டிஷிய விராச்சியத்தை யாளக் கூடாதென்று சார் எட்வர்டுகி

தே கூறியிருக்கிறார். இது வோர் தூக்கமான பேச்சு. இது மெய்யாயிருக்கில் இதனால் ஒருமுடிவு மாத்திரமே யுண்டாகும். மெய்யாகவே எங்கள் உத்தியோகத்தர்களின் செய்கைகள் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வரப்படக் கூடாதவைகளாயிருப்பின், அவை மெய்யாகவே இருளான செய்கைகளாயிருப்பின், சார் எட்வர்டுகிதே சொல்லுகிறபடி அச்செய்கைகளை யுலக மறியாதிருப்பதைக் கொண்டு நிலைத்திருக்கின்ற பிறிட்டிஷிய விராச்சியம் நீதியை அலகூயம் செய்த மனுஷீகவுரித்தை அல்லத்தட்டிய மற்றைய விராச்சியங்கள் சென்றவழியே சொல்லுகிறதற்கு தகுந்ததாயிருக்கும். அப்பொழுது முப்பது வருடங்களுக்கு முன் இந்தியாவைக்குறித்துப் பேசும் பொழுது பிறிட்டிஷிய விராச்சியம் அதன் குற்றங்களை யதன் தலைநீர் சுமந்ததாக நாசமாகட்டும் என்று மெஸ். கிலாட்ஸ்ரோன் சொல்லிய உலோகப்பிரசுத்தமான வார்த்தைகளை விரித்துரைப்பது நன்று" என்று மெஸ். பிளன்று கூறுகிறார்.

மிஸ்ஸுக்கடலில் பிறிட்டிஷிய கப்பற் சேனையின் அதிபதியாயிருந்த சார் பியூக்கம் ஸீமர் (இவரே பின் லோர்டு அல்ஸஸ்ரானா) 1882 ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 11ந் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை அலக்ஸாண்டிரியாவைச் சுட்டனர். கோட்டைகளின் பிரங்கிகளால் பிறிட்டிஷிய கப்பற் சேனக்குத்திக்குண்டாயிருந்ததென்றும், அந்தக் கோட்டைகளை விநிம்படி கேட்கப்பட்டிருந்ததென்றும், அவ்வாறு விடப்படாததே அலக்ஸாண்டிரியாவைச் சுட்டதற்குக் காரணமென்றும், சொல்லப்பட்டது. முதல் நாளின் குட்டைக் கொண்டு கோட்டைகளின் ஒரு

பாகம் அழிந்து போயிருந்தும் அவை பூரணமாய் விட்டுவிடப்பட்ட வில்லை யென்ற சாட்டோடு திரும்பவும் 12 ந்த திகதி குடிதவங்கப்பட்டு பிற்பகலில் பட்டணம் முழுதும் நெருப்பிவிருப்பதாகக் காணப்பட்டது. பட்டணம் அக்கினிக்கிரையானது சார் ஸீமரின் சூட்டைக் கொண்டும் கொள்ளைக்காரர்களைக் கொண்டுமே. பதவிகளும் வீணர்களும் குழப்பத்தால் பலன் பெற்று பெரு நெருப்பைப் பரப்பினார்கள். ஜூலை மாதம் 12 ந்த திகதி சாயந்தாம மிஸ்திய சேனை மேற்படி தலத்தை விட்டு விட்டதாலும். அதனோடு குடி ஜனங்களும் ஓடி விட்டதாலும் அலக்ஸாண்டிரியா அதன் விதிவசத்துக்கு விட்டு விடப்பட்டது.

நெருப்பைத் தணிப்பதற்காகக் கப்பற் சேனையிலிருந்து இங்கிலிஷ் கப்பற்காரர்கள் 13 ந்த திகதி கரையிலிறக்கப்பட்டார்கள். இது வரையில் நியாயப்படி யுத்த நிலையுண்டாகி இருக்க மேற்படி கப்பற்காரர்கள் கரையிலிறக்கியவுடன் தெருக்களில் காணப்பட்ட சிவிலிய சுதேசிகளைச் சட்டு விழித்தினார்கள். அப்பொழுது அலக்ஸாண்டிரியாவில் இறந்த அறபிகளின் பிரேதக்குழிகளின் மேலே யே புதுப்பட்டணம் கட்டப்பட்டிருக்கிற தென்றும் அவர்களுள் தத்தலை பேர்களை பிறிட்டிஷிய போர்வீரர்கள் அங்கிறங்கின அன்று கொண்டுள்ளனபதை இது காறும் பிறிட்டிஷிய குடிஜனங்களறியவில்லை யென்றும், அந்த அறபிகள சுடப்பட்டுக் கீழே விழுந்திருக்கையில் சுட்டியால் துத்தப்பட்டார்களென்றும் அக்காரியங்களை யறிந்த வொருவர் தமக்கு 1887 ம் ஆண்டு தெரிவித்ததாக விளன்று துரை உறுகிருர். ஆகிலும் சில நாட்களில் முந்தின கொடு

மைகளுக்கு பதல் ஓர் போலியொழுங்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது பிறிட்டிஷிய கப்பற் சேனைக் கெதிராய்க் கோட்டைகளைக் காப்பாற்றும்படி கட்டளைகொடுத்திருந்த கஜீவு அவர்கள் தமது சேனை தோல்வியாக்கப்பட்டதைக் கண்டு சார்பியூக்கம் சீமரின் பாதுகாப்பைத் தேடிக்கொண்டனர். அப்பொழுது மேன்மை தங்கிய கஜீவு அவர்களின் நாமத்தில் அலக்ஸாண்டிரியா பட்டணத்தைக் காவற் செய்யும் தொழில் ஜூலை மாதம் 15 ந்த திகதி லோர்டு சார்லஸ் பெரஸ் போடுக்குச் சாட்டப்பட்டது. அப்பொழுது மார்ஷியல் லோர்டு ராணுவ சட்டம்) ஸ்தாபிக்கப்பட்டி அதன்படி சந்தேகக்கொள்ளப்பட்ட சுதேசிகள் பிடிக்கப்பட்டு கொலை களவு வீடுகடிக் குற்றம் முதலியவைகள் செய்தார்களென்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு சுருக்கமாய் விசாரணை செய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்டார்கள். இவர்களுட் சிலர் தண்டனைக்குப் பாத்திரராயிருந்தனர். மற்றவர்கள் குற்ற மற்றவர்கள். அத்திருணத்தில் வழக்கமான சட்டவொழுங்குகள் அகற்றப்பட்டன. தீர்ப்புக் கொடுத்தவர்கள் அத்தேசத்தின் பாஷையையவது வழக்கங்களை யாவது நியாய சட்டங்களை யாவது அறிந்தவர்களல்லர். இவ்வாறு தூற்றுக் கணக்கான பேர்கள் தண்டிக்கப்பட்டார்கள். ஆகிலும் இத்தன் வரலாறு பிரசுரிக்கப்படவில்லை. இதைப்பற்றிய மெய்யான குறிப்பு யாதொன்றும் இல்லை போற் றுள்ளதுகிறது. லண்டன் "ஸ்தண்டர்டு" பத்திரிகை அதன் அலக்ஸாண்டிரியா கடிதரிடமிருந்து வந்த கீழ்க்காட்டப்படும்தக்தியைப் பிரசுரித்தது. துவக்கத்திலேயே மிஸ்து அரசாட்சி கடினஞ் செய்யும்படி நெருக்கப்பட்ட

தைமேற்படி தந்தி காட்டுகின்றது. அதுவருமாறு:— “எல்லாச் செய்கையும் கதீவின் நாமத்திற் செய்யப்படுகின்றது. வீடு சுட்டவர்களைச் சுடும்படிக்கும் கசையாலடிக்கும் படிக்கும் கொடுக்கப்பட்ட சுட்டனையை அனுமதிக்க கதீவு முதல் அல்லத்தட்டிவிட்டு அதைக் குறித்துத் தமது மந்திரிமார்களை ஆலோசித்தற்கு நேரங்கேட்டனர். ஆகிலும் அவரிடம் கையெழுத்தெடுப்பதற்காய்ப்பு தீராததைகொண்டுபோன மேஜர் தலக் என்பவர் எட்டிமறவிடம் போய் கதீவுசொல்லியதைத்தெரிவிப்பதற்காய்த் திரும்பிப்போகும் பொழுது அவரை கதீவு கூப்பிடச் செய்து அவர கேட்ட அனுமதியைக் கொடுத்தனர்” என்றே.

ஐஞ்சூன் மாதம் 18 ந்திகதி பிறிட்டவழிய சேனையின் முதற்பாகம் ஜனறல் அலிஸனின் கீழ் அலக்ஸாண்டிரியாவிலேய்ந் அப்பட்டணத்தின் ஓர் உபநகரமான ரமலாவில் பாளயமிட்டது. கதீவோடு தேசகாரியத்தைக கைவிட்டசில துறுக்கிய பாசுநாக்கையுடைய ர்கேசய பாசுநாக்கையுடைய கொண்டு ஓர் புது அரசாட்சியை யுண்டாக்குமபடி கதீவு தைரியப்படுத்தப்பட்டனர். நீதி விசாரணையுடைய பட்டணத்தைக் காவற் செய்வதும் மேற்படி பாசுநாமார்களுக்குச் சாட்டப்பட்டன. பிறிட்டவழியவுத்தியோகத்தாகள் கதீவின் பெரலீஸ் காவலாகளுக்குத்தணைச்செய்தார்கள். அவர்களின் தீர்மானங்களை பிறிட்டவழிய போர்விரர்கள் நிறைவேற்றினார்கள். ஆகஸ்டு மாதம் உண்டாகப்பட்ட புது அரசாட்சி மற்றவரசாட்சியைப்பார்க்கிலும் சுதேசிகளுக்கு மோசமானதாயிருந்தது. சார் சார்லஸ் பரஸ்போர்டி

ன் இராணுவ கோடுகள் செய்த தீர்ப்புகள் கொடுக்கோன்மையானவைகளாயிருந்தன. யுத்தகாலத்தில் தானும் இங்கிலீஷியர்களால் செய்யப்படாத கொடிய பழிவாங்குகிற ஆக்கினைகள் கதீவின் ஆட்களால் பிடிக்கப்பட்ட கலகக்காரர்கள் மீது காத்தப்பட்டன. அவற்றுள் சிஸைச்சாலையில்த் தீர்தவதை செய்தல், பெருவிரல் நெருக்கப்படுதல், சூபாஷ், உள்ளங்காலையடித்துத்தண்டித்தல் முதலியவைக ளிருந்தன. மூன்று யுத்தமறியற்காரர்கள் ஏராக்கட்டையின்கீழ் இழுக்கப்பட்டார்கள். இவ்வித கொடுமைகள் முன் நிராகரிக்கப்பட்டாலும் சின் அத்தாட்சிப்படுத்தப்பட்டன.

அந்நக்காலத்தில் இய்கிலீஷியர்களுக்குச் செய்யப்பட்ட குற்றங்களையேசர்ந்த காரியங்களுள் இங்கிலீஷியரின் வற்புறுத்துதலால் முன்னே கொண்டு வரப்பட்ட இரண்டு காரியங்களை இங்கே யெடுத்துக் காட்டுகிறோம். முதலாவது அதிஹ் ஹஸன் என்பவனைப்பிடித்து விசாரணை செய்தது. அவன் ஓர் சுதேச வண்டிக் காரன். அவன் ஜூன் மாதம் 11 ந்திகதி, அதாவது அலக்ஸாண்டிரியாவைச் சுடுதற்கு ஒருமாதத்திற்கு முன் மெஸ. டொப்ளன் மெஸ். நிபசர்டுஸன் என்பவர்களைக் கொண்டபதற்காய்க் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டான். அவனுடைய காரியம் அலக்ஸாண்டிரியாவில் ஒழுங்காக நிலைப்படுத்துகிற விஷயத்திற் சேர்ந்த தல்ல. இங்கிலீஷ் மனிதர்களைக் கொண்டதற்காய்ப்பு பழிவாங்கும் பொருட்டே அவன் உறுதியாய்த் தண்டிக்கப்பட்டான். அவன் இங்கிலீஷியரின் இராணுவ கோட்டால் விசாரணை செய்யப்பட்டு, சுடப்படும்படி தீர்மானிக்கப்பட்டான். ஆகி

லும் அவனைக் கதீவிய துரைத்த
 னத்தாருக்கு வொப்புக்கொடுக்க
 ப்பட்டபொழுது அவர்கள் அத்
 தீர்ப்பை மாற்றி அவனைத் தூக்
 கும்படிக்கும் சூரியோதய முதல்
 சூரிய அஸ்தமனம் வரையில் அவ
 னின் பிரேதம் அவன் வசித்த ப
 குதியில் தூங்கிக்கொண்டிருக்க
 விடும்படிக்கும், அவன் செய்
 த குற்றத்தை இங்கிலீஷிலும் அ
 மரினும் எழுதிய வேர் விளம
 பரத்தை அவனுடைய நெஞ்சில்
 ஓட்டும்படிக்கும் தீர்மானித்தார்
 கள். புதிய பொலீஸின் தலைவரான
 கர்னல் கில்லென்டி 91வது மஜி
 மன்லின் அரைக் கொம்பனியோ
 டிம, 95வது மஜிமன்லின் மூன்று
 கொம்பனியோடிம, கொலை ந
 றைவேற்றத்தைப் பராமரித்தவர்
 ர். மேற்படி இராணுவங்கள் தூக்
 குமரத்தைப் சுற்றி நிறுத்தப்பட்ட
 ன. மிஸ்ட்ரில் பொலீஸால் கொ
 லை நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்
 தக்காரியம் கவனிக்கத் தக்கதா
 யிருப்பது மேற்படி ஆக்கிரை ந
 றைவேற்றப்பட்ட கொடிய தன்
 மைக்காய் மாத்திரமல்ல, அது
 முதல பலமுறையும் மிஸ்ட்ரில் இ
 ங்கிலீஷியர்களுக்குச் செய்யப்பட
 ட குற்றங்களுக்காய் கதேசக
 னை இராணுவ கருத்துப்படி ஒ
 முங்கன்மான் தனவையில் ஆக
 ங்களைச் செய்தற்கு இராணுவ தத்த
 வம் பாஷக்கப்பட டிருப்பதானு
 மே. மேற்படி மனிதன் மேற
 படி குற்றத்தை மெய்யாகவேசெ
 ய்நிருப்பின் அவன் அக்குற்றத்
 தைச் செய்தகாலத்தில் அவனை
 ததண்டித்தற்கு வழக்கமான சி
 றிமினல் கோடுகளிருந்ததால், அ
 வனுக்கு யாதும் ஆதரவிராத இ
 ராணுவ கோட்டில் அவனுக்கு ஆ
 க்கிரை நியமித்தது அந்தி. அது
 இரத்தத்துக்கு பதல் இரத்த
 ம் எடுப்பதற்கு ஓர் தருணை

தை நியாயக் கேடாய்ப் பிடித்து
 க் கொண்டதே. அது பழிவாங்
 கியதே யன்றி நீதி செய்ததல்ல
 வென்று அக்காலத்தில் இங்கிலீ
 ஷ் பத்திரிகையில் தரப்பட்ட செ
 ய்திகள் காட்டின. அப்பத்திரி
 கைகள் மேற்படி குற்றஞ் செய்
 யப்பட்டது முதல் உண்டுபட்ட
 தாமதத்துக்கு மாத்திரமே துக்க
 ப்பட்டன. "அந்த நாள் முத
 ல் எவ்வளவு பயங்கரமும் துன்ப
 மும் உண்டுபட்டனவேயாயின் ம
 னிதாகளின் இருதயங்கள் உடை
 ந்து நசிங்கிவிட்டன. ஆதலின் ப
 ழிவாங்குதல் தானும் அதன் ம
 தூரத்தில் கொஞ்சத்தை யிழந்
 துவிட்டது" என்று ஒரு பத்திரி
 கை கூறிற்று.

இரண்டாவது காரியமும் அ
 தே காலத்தில் நடந்தது. அதுவு
 ம் இங்கிலீஷியர்களுக்கு சம்பந்
 தமான வழக்குகளில் குற்றத்துக்
 கும் தண்டனைக்கும் இடையிலு
 ளள ஒவ்வாமைக்கு வதாரணமா
 யிருக்கிறது. அந்தக் காரியமாகி
 றது ஓர் இங்கிலீஷ்காரன் அலக்
 ஸாண்டிரியா தெருக்களுக்கடா
 ய் வண்டியிற் செல்லும் பொ
 முது வண்டி ஒரு அறபிக்கு மே
 லால் தற்செயலாய்ச் சென்று வி
 டட்டே. அப்பொழுது கொஞ்ச
 ம ஜனங்கள் அவ்விடத்தில் கூடி
 ளார்கள். ஒரு கதேசி குதிரைகளி
 ன் நிலைகளைப்பிடித்துக் கொண்
 டனன். ஆகிலும் அவன் அந்
 த இயக்கிலீஷ் மனிதனுக்கு யா
 தும் ஆதரவிராதம் செய்யவில்லை.
 து கொடுக்கின் தலைகளைப்பிடித்த
 மனிதனைப் போலீஸர்கள் பிடித்
 து அவன் மேற்படி இங்கிலீஷ்
 காரனை வண்டியிலிருந்து இழுத்
 தாரன்னு ஓர் கதேச கோட்டி
 ல் குற்றஞ் சாட்டினர். அப்ப
 டி மமமை இருத்ததாக அந்த இ
 ங்கிலீஷ்காரன் சாட்சி சொல்லா

திருந்ததோடு மேற்படி சுதேசி அந்தமாய்க் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டானென்றும் ஏற்றுக்கொண்டனர். ஆகிலும் அவனுக்கு 48 அடியும் பதினைந்து வருட கழேய மும் விதிக்கப்பட்டன. இந்த வழக்குத் துரைத்தனத்தாரால் விசாரிக்கப்படவில்லையென்று தாம் நன்றாய் அறிவதாக பிலன்று துரை கூறுகிறார். ஆகிலும் கொஞ்சங்காலத்தின் பின் காரியங்களின் நிஷ்டரேத்தன்மை பிறிட்டிஷிய அரசாட்சியால் அறிந்து கொள்ளப்பட்டது.

எராக்கட்டையின் கீழிழுக்கப்படுகிறது முதலான ஆக்கினைகளைத் தடுத்திக்கொள்ள அக்காலத்தில் பிளன்று துரை உதவியாயிருந்தனர். ஆகிலும் மிஸ்து சிறைச்சாலையில் செய்யப்பட்ட சித்திரவதையை மெஸ். செர்மஸைட் மெஸ். வீமன் ஆகியவர்கள் பகிரங்கப்படுத்தும் வரையில் மேற்படி ஆக்கினைகள் சிறைச்சாலையில் அந்தரங்கமாய் நடத்தப்பட்டன. இவ்விஷயத்தில் பிளன்று துரை குறுக்கிட்ட விதமாகிறது: தலஸ்கபிர் யுத்தத்துக்குச் சிலநாட்களுக்கமுன் இராசாங்கத்துக்கறித்த மறியற்காரர்களுக்கும் யுத்த மறியற்காரர்களுக்கும் மேற்படி கொடுமைகள் செய்யப்பட்டதாக அவர் அறிந்தபொழுது மெஸ். சிலாட்ஸ்ரோன் அவர்களுக்கு தாய் ஓர் நிருபமெழுதி மேற்படி விஷயத்தை அவருக்குத் தெரிவித்ததோடு அலக்ஸாண்டிரியாவில் செய்யப்படுகிற அல்விதமான பழிவாங்கும் கொடுமைகளைச் செய்யவா பிறிட்டிஷிய போர்வீரர்களை அவர் மிஸ்துக்கனுப்பினான வினவியு மிருந்தனர். பிளன்று துரையுடைய கடிதத்துக்கு வோர் மறுமொழி அந்தக்கூணமே னனுப்பப்பட்டது. அந்த ம

றுமொழி தற்போது மிஸ்தில் புதுப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற கெடுதிகளைக் குறிப்பதால் அதனை மெஸ். பிளன்று தமது புத்தகத்தில் தந்திருக்கிறார். மெஸ்ரர் கிலாட்ஸ்ரோனின் அந்தரங்க விசிதான சார் எட்வார்டி ஹமிலரன் கீழ்வருமாறு 1882 ம ஆண்டு சபறம்பர் மாதம் 8-ந் திகதி எழுதினார்:—“இந்தக்கொடுமைகளைப்பற்றிய ஆர்க்கைகள் மெஸ். சிலாட்ஸ்ரோனின் மனதுக்கு அதிக வருத்தத்தைக் கொடுக்கின்றன வென்று நான் கடினமாய்ச் சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. அவற்றைக் கொடுமைகள் என்று சொல்லாமல் வேறுவிதமாய் அழைக்க வியலாது. அவற்றின் உண்மையை விசாரணை செய்யும்படிக்கும் அவை யுறுதிப்படுத்தப்படிள் எச்சரிக்கும்படிக்கும் உடனே கட்டளைகள் அனுப்பப்பட்டன. அந்தப்பேச்சுகள் ஆதாரமற்றவையென்று எங்களுக்கிப்பொழுது கிடைத்திருக்கிற செய்திகாடுகின்றது. (அவற்றுள் அதிகமானவை உண்மையானவைகளாய்ப்பின் அறியப்பட்டன) மறியற்காரர்களை மனுஷத்தன்மையில் பாவிக்கும்படி கடினமான கட்டளைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு வேவுகாரரின் விஷயத்தில் பெருவிரல் நெருக்கப்பட்டதென்று சந்தேகிக்க விடமிருப்பதால் அது நன்றாய் விசாரிக்கப்படுவதோடும் அதற்காய் விளக்கங்கேட்கப்படுவதோடும் இனிமேல் அவ்வாறு செய்யப்படாதிருப்பதற்கு உத்தரவாதமும்கேட்கப்படுகிறீர். மெஸ். சிலாட்ஸ்ரோன் பலகேரிய கொடுமைகளைக் கண்டித்ததுபோல் மிஸ்து கொடுமைகளையும் கண்டிப்பார் என்பதை நிச்சயமாய் அறிந்துக் கொள்ளும்” என்றதே. இன்னும் வரும்.

அலதின் பேயின் கதை.

சென்ற பத்திரிகையில் கள்ளர்களின் தலைவன் தூணுரைத்தன்னோடு இராப்பேரஜன மருந்தியபின்னர் தனது பாயில் சில மணித்தியாலம் உறங்கி விட்டு உதயத்தில் அவனின் எஜமானோடு சேருதற்குத் திப்பி சுக்குப்போய் விடும்படி கேட்டது வரையிற் சொன்னோம். இது நடந்து மூன்று அல்லது நான்கு நாட்களுக்குப்பின் கிழவரும் காரியம் சம்பவித்தது.

சூரியோதயத்தின் பின்னர் ஆறு பெயர்கள் காஸிலிருந்து திப்பி சுக்குச் செல்லுகிற வழிக் கருகாய் குறுங்காட்டில் ஓர் கிழவியில் நின்றனர். அவர்கள் இரவில் சில மணித்தியாலம் பிரயாணஞ் செய்து வந்தவர்களென்று அவர்களின் குகைகளின் நிலைபரம காட்டிற்று. அந்தந்தானம் ஜோர்ஜிய வெல்லக் குடபட்டது. அதற்கும் திப்பி சுக்கும இடையில் 40மைல் தூரமிருந்தது. அந்தக் காலநேரம் பிக்க இதமானதாயிருந்தது. அத்தேசத்தில் வருடத்தில் மூன்று பாகங்களில் கால நிலை இத்தமானதே. பட்சிகள் விருகூழ்களில் பாடிக்கொண்டிருந்தன அன்னப்பட்டிகள் ஆறுகளில் பெருமையாய் நீந்து கொண்டிருந்தன. முத்திரிகைப்பழம் கொடிமாதூலி மாதுளங்க முதலிய கணிகளின் பிரகாசமுள்ள கிழவர்களில் சூரிய கதிர் விழுந்து கொண்டிருந்ததால் பெரும இரத்தினங்களே மரத்தின் கொப்புள்களில் கணிகளாய்ச் சமைந்திருக்கின்றன போல்தோன்றிற்று. வானத்தில் கொஞ்சமாவது மேக மிருக்கவில்லை. ஒரே நிலவரணத்தை யுடையதாயிருந்த வானத்தில் சூரியனைத்தவிர வேறு யாரதொன்றும் காண்ப

படவில்லை.

மேற்படி குறுங்காட்டில் நின்ற ஆறு பேர்களும் முன் நாம் வாசிப்பவர்களுக்குத் தெரிவித்த கள்ளக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. அவர்கள் நாம் முன் காட்டிய விதமான வுடையணிந்தவர்களாயும் ஆயுதங்கள் தரித்தவர்களாயுமிருந்தனர். ஆகிலும் இத்தத்தருணத்தில் அவர்களின் துப்பாக்கிகள் அவர்களின் முதுகில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தன. அந்த சிறு கூட்டத்தின் தலைவனாயிருந்தவன் "இது தான் அந்தவிடம் எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிற செய்திப்படி அந்த முயற்சியான செய்கை இன்னு மொரு மணி நேரத்தில் நடைபெற வேண்டும். வாரங்கள் அதற்கு முன் எங்கள் குகைகளை குறுங்காட்டிலுள்ள பசுமையான புல்லின் மீது விருந்திருந்த விடுவோம்" என்று கூறினன்.

"காஸியே, நீர் சந்து முன் குறித்த கட்டளைகள் எவை" என்று அந்த ஆட்களு ளொருவன் மேற்படி தலைவனை நேர்ச்சி வினவினன்.

"அவை சுருக்கமானவை. ஆகிலும் எங்கள் தலைவரின் எல்லா கட்டளைகளைப் போல் கட்டுப்பாடானவை" என்று காஸி உத்தரங்கொடுத்தான்.

"ஒரு வேளை அவை சுரடிப்பய னுள்ளவைகளாயிருக்குமோ" வென்று இன்னுமொருவன் கேட்டனன்.

"ஆம். அவை சுரடிப்பய னுள்ளவைகளே. பெரிய பயங்கரமுள்ள எங்கள் தலைவரான கைரீகர்மான் எனக்குத்தானும் தமது கருத்தையும் அப்பாலுள்ள எண்ணங்களையும் தெரிவிக்கவில்லை. ஆகிலும் எங்களை யிங்கு அனுப்பிய பொழுது அவர் தாமும் ஓர்

முயற்சியில் சென்றதால் அது தூரூரால் சொல்லப்பட்ட யே தேனுமோர் செய்தியோடுசம்பந்தப்பட்டதாயிருக்கலா மென்று உத்தேசிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது” என்று காஸி கூறினான்.

“மூன்று அல்லது நாலு தருணங்களில் வந்து எங்கள் சலைவரைச் சந்தித்த தூரூர் என்ற வாவிபரூர்” என்று வேறொரு கள்ளன் விசாரித்தனன்.

“அவன் திப்லிசி லுள்ள யோர் ஜுகவரியமுள்ள வர்த்தகனின் வீட்டாரூள் ஒருவன் என்று மாத்திரமே நான் அறிவேன். ஆனால் வீண் பேச்சுகள் பேசி எங்கள் காலத்தை வீணாக்கும் நேரத்தில் நான் கைரி கர்மானால் தரப்பட்ட கட்டளைகளை யுங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. உற்றுக்கேளுங்கள், நாங்கள் ஆறுபெயர்குளிருக்கின்றோம். நாங்கள் இப்பொழுது தாக்க வேண்டியவர்கள் மூன்று பெயர்களே. அவர்கள் அந்தஸ்திலுள்ள ஓர் வாவிப உதுமானிய துரைமகனும் அவரின் இரண்டு ஏவற்காரர்களுமே. சந்தேகமின்றி அவர்கள் வீரியமுள்ளவர்களாகவும் தக்க ஆயுதமணிந்தவர்களாகவும் நல்ல குதிரைகளி னேறினவர்களாய் மிருப்பார்கள். கூடுமானால் இரத்தஞ்சிந்தாமல் அவர்கள் மூவரையும் மறியற்காரர்களாய் நாங்கள் பிடிக்க வேண்டும்” என்று காஸி மொழிந்தனன்.

“அது துப்பாக்கிகள் பாவிக்கப்படின - வருததமான காரியம்” என்று பின்னொரு கள்ளன் பகர்ந்தனன்.

“இந்தக்காரியத்தைக் குறித்தே நான் உங்களுக்குப் புத்தி சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. நாங்கள் அம் மூன்று துறுக்கியர்களுய் உயிருள்ள மறியற்காரர்

களாய் மலைகளிலுள்ள எங்கள் கோட்டைகளுக்குக் கொண்டு போவோமாயின் எங்கள் பராகிரமம் கிர்த்தியடைவதோடு எங்கள் தலைவான் கட்டளைகளும் பூரணமாய் நிறைவேற்றப்படும். ஆகையால் என்மனிதர்களே, நீங்கள் உங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மாத்திரமே மெத்தவும் தேவையான நேரத்தில் மாத்திரமே துப்பாக்கிகளை யல்லது கைத்துப்பாக்கிகளைப் பாவிக்க வேண்டும். இவைகளை கைக்கர்மானின் கட்டளைகள்” என்று காஸி கூறினான்.

“எங்களைப் போன்ற ஆறுமலை வாசிகள் மூன்று உதுமானியர்களை ஓர் இமைப்பொழுதில் பிடிக்கக்கூடாதிருக்கில் ஆச்சரியமல்லவா” என்று கள்ளர்களுள் வேறொருவன் சொன்னான்.

சதி செய்யப்படவிருந்த யாத்திரைக்காரர்கள் கடப்பாடுகளைன்று நம்பப்பட்டிருந்த வழியை காஸி பரிசோதித்துத் தான் சிந்திக்கிற வீரச்செய்கையைச் செய்தற்கு மேற்படி குறுங்காட்டுக்குள்ளே வோர் தானத்தைத் தெரிந்து கொண்டனன். அங்கு குதிரைகள் கொண்டுபோகப்பட்டபுல்லில மேய்தற்கு வீடப்பட்டன. ஆகிலும் ஒரு நிமிஷத்தில் குதிரையில் ஏறிக்கொள்ளக் கூடியவாறு ஒவ்வொரு கள்ளனும் ஆயத்தமாயிருந்தனன்.

கிட்டத்தட்ட ஒருமணித்தியாலம் சென்ற பிறகு மூன்று பிரயாணிகள தூரத்திலிருந்து வருவது தோன்றிற்று. அவர்கள் அணிந்திருந்த மூன்று சிவப்புத் தொப்பிகளையும், அவற்றின் உதாவர்ண குஞ்சங்களையும், அவர்களின் தொகையையும், அவர்கள் பிரயாணஞ்செய்கின்ற திக்கையும், அவர்கள் தோன்றின நேரத்தை

யும் கொண்டு அவர்களே தம்மா ல் காத்திருக்கப்படுபவர்களென் று கள்ளர்கள் அறிந்து கொண் டார்கள். அம்மூன்று குதிரை வீ ரர்களுள் ஒருவா மற்ற இருவருக் கும் சற்று முன்னே சவாரி செ ய்தனர். அவரின் இறுக்கமாய்த் தெறிபூட்டப்பட்டிருந்த புறக்கோ ட்டின் (மேற்சட்டை) நெஞ்சை மூடியிருந்த பொன்சரிகையிலும், அவரின் வாளின் பொன்னிறமு ள்ள வுறையிலும் அவரின் குதிரை யின் பெறுமதியுள்ள தளவாடங் களிலும் சூரிய கதிர்கள் பிரதிவி மபப்பட்டிக் கொண்டிருந்தன. ஆகையால் அவரே தமது காவல ர்களான இருவர்களோடு கார்ஸி வீருந்து திப்பிசக்குப் பிரயாண மாகிற அந்தஸ்திலுள்ள உதுமா னிய வாஸிப ரென்பதில் யாதும் சந்தேக மிருக்கவில்லை. மேற்ப டி பிரயாணிகள் எதையும் சந்தே கிக்காது சமீபிதத்பொழுது அவ ர்களுள் மேற்படி வாஸிபன் வய தில் தாழ்ந்தவ ரென்பதையும் அ ழகானவ ரென்பதையும் மற்ற இருவரும் நடுவயதைக் கடந்த வர்களென்பதையும் மறைந்திரு ந்த கள்ளர்கள் கண்டுகொண்டா ர்கள். காஸீ ஓர் ஷைகை காட்டி ய வு ன் மேற்படி கள்ளர்கள் ம ரங்களுக்கு மத்தியில் நின்ற த் தங்கள் குதிரைகளில் ஏறிக்கொண் டு மறு அடையாளத் தோடு தங்களை மறைத்துக் கொண்டிரு க்கிற இலைச்செறிவுக கூடாய்ச்செ ல்ல வாயத்தமாயிருந்தனர். இ ரண்டாவதடையாளம் காட்டப்ப ட்டவுடன் இலைச்செறிவுக்கும் க னித்திரள்களுக்கு மூடாய்க் காட டுமிருகங்களைப்போல கள்ளர்கள் மோதிச் சென்று அவர்களுளிரு வர் அலதீன் என்ற நாமத்தைபு டைய மேற்படி உதுமானிய வா ஶிபரில் சாட மற்ற நால்வரும் அ

வரின் இரண்டு ஏவற்காரர்களையு மவளைந்துகொண்டனர். அந்தக்ஷ ணமே மூன்று துறுக்கியர்களின் உறைகளிலிருந்த வாட்கள் பளிசொ ன மின்னிவிட்டன. அவர்களின் இடது கைகள் கைத்துப்பாக்கிக ளையவற்றின் உறைகளிலிருந் தி முத்தெடுததன. ஆதலால் கள்ளர் கள் நம்பி யிருந்த படி அவர்களி ன் வீரச் செய்கை ஜய மடைய வி ல்லை. அவர்கள் அந்தக்ஷணமே தாம் புத்தத்திற் சிககுண்டிருப் பதைக் கண்டனர். காஸியும் இன் லுமொரு கள்ளலும் அலதீன் மீ து குதித்தனர். அலதீன் ஒரு வளை வானைக் கொண்டு வெட் டிய தோடு மற்றவளைக் கைத்து ப்பாக்கியைக் கொண்டு சுட்டு வி முத்தினர். காஸி வெட்டை யுகத தோடு தட்டிக்கொண்டு ஒரு கை யால் ஆயுதத்தைப் பிடித்துக் கொ ண்டு மறுகையால் மேற்படி து றுக்கிய வாஸிபரைக் குதிரையிலி ருந்துத் தூக்கியெடுக்கத் துணிந் தனன். ஆகிலும் அலதீன் மலைவா சியான தமது எதிரிகையப் பொல் தாமும் குதிரை மீது பூரண வதி காரமுடையவராயிருந்தனர். அவ ர் குதிரையைப்பின னுக்காக்கி கா ணி தன்னையே காப்பாற்றிக் கொ ள்ளச் செய்தனர். இவ்வாறு சில நிமிஷங்களாகப் போர் நடந்தது. அப்பொழுது காஸி சடுதியாய்க் குதிரையிலிருந்து மறைந்து வி ட்டனன். ஆகிலும் அலதீன் அடித் த அடி அவனைக் குதிரையிலிருந் து விழுத்தத்தக்கதாய்த் தோன்ற வில்லை. இது கரிசாக் கள்ளனின் தந்திரமாயிருக்கலா மென்ற வெ ண்ணம் அலதீனின் மூளையிற் பிற ந்தது. ஆதலால், சண்டையின் மு டலைவப் பரிசோதிப் பதற்காக கொஞ்சநேரம் தாமதப்பட்டனர். காஸி மறைந்தது வேரார் உபாயம் என் று தெரியவந்தது. கோகேஸ

ஸ் மலைவாசிகளின் வீரச செய்கையைப் போல் காஸி ஒரு கால் அங்கவடியிலிருக்க ஒரு கையினால் குதிரையின் பிடர்மயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு ஓர் இமைப் பொழுதில் தன்னைச் சேணத்திற் குயர்த்திக் கொள்ளக் கூடியவிதமாக குதிரையின் வயிற்றுக்குக் கீழ் மறைந்திருந்தான். அவனின் நோக்கம் அலதீன் குதிரையிலிருந்து திறங்கச் செய்தற்கே. அவர் இறங்கினால் அவர்மீது அவன் புளிபோல் பாய்ந்து தனது மிருகப்பலத்தைக் கொண்டு அவரை உயிரோடு பிடித்துக்கொள்வான்.

அலதீன் தமது சத்துருவின் விசுவாசத்தைக் குறித்துத் தமக்குண்டான சந்தேகம் நியாயமுள்ள தென்பதை யறிந்த பொழுது தமது கைத்துப்பாக்கியை காஸியின் தலைக்கு நேரே பிடித்து அவனைச் சரணமடையும்படி கேட்டார். இதற்குள் பின்னே யுத்தஞ் செய்தவர்களுக்கிடையில் பல சூடுகள் சுடப்பட்டன அப்பொழுது இரு கள்ளர்கள் “ உன்னைக்காப் பாற்றிக்கொள் ” என்று காஸியிடம் சொன்னவர்களாகப் பாய்ந்தோடினர். அந்தக்ஷணமே காஸியின் குதிரை மின்னொளிபோல பாய்ந்துவிட்டது. அலதீனின் துப்பாக்கியி லிருந்து வெளிப்பட்டகுண்டு தோல்சியாககப்பட்டோடுகிற கள்ளனின் செவிக்கருகாய் இரைந்து கொண்டு சென்றது. தூறு யார் தூரத்தில் காஸி நின்று தனது முதுகில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த துப்பாக்கியையெடுத்தான். இதைக்கண்ட அலதீன் ஜேர்சிய மலை வாசிகளா துப்பாக்கி சுடுவதில் யுகமுடையவர்களென்றறிந்திருந்ததால் காஸியின் சூட்டுக்கு இலகாகாமல் காட்டுக்குள் துறைந்து விட்டனர் அவ்வாறு செய்ததனால் அவர் உ

யிரோடுதப்பிக் கொண்டனர். அவர் திரும்பும் பொழுது அவருக்கருகாய்த் துப்பாக்கிக்குண்டு சென்றது. தனது முயற்சி அபயப்பட்டதென்பதை நிச்சயமாய் அறிந்து கொண்ட காஸி தனது குதிரையைத்திருப்பிக் கொண்டு வோடிவிட்டான்.

தமது ஏவற்காரர்களுக்கும் அவர்களைத் தாக்கின நான்கு கள்ளர்களுக்கு மிடையில் யாது சம்பவித்த தென்பதை ஒருபார்வையில் அலதீன் கண்டு கொண்டனர். ஆகிலும் சண்டையின் முடிவை நுட்பமாய்ப் பரிசோதித்தற்கு அவருக்கிப்பொழுது சாவகாசமிருந்தது. ஆறு கள்ளர்களுள் இருவர் மேற்படிவாஸிப துறுக்கியதைத் தாக்கியது வாசிப்பவர்களின் ஞாபகத்திலிருக்கும். இவ்விருவருள் ஒருவன் இறந்து போனான். மற்றவனான காஸி வோடிவிட்டான். அலதீனின் ஏவற்காரர்களைத் தாக்கிய நால்வருள் இருவர் பிணங்களாய் நிலத்திற் கிடந்தனர். அவர்களுக்கத் தலையிற் சுடப்பட்டிருந்தது. மற்ற இருவரும் காயப்பட்டவர்களாய் ஓடி விட்டனர். அலதீனின் ஏவற்காரர்கள் தங்களை எஜமானைப் போல் வீரியமாய் நடந்தனர். அவர்களுளொருவர் இடது கரத்தில் வாஸினாலடைந்த அற்பகாயத்தைத் தவிர வேறு காயமர்களுக்கண்டாகவில்லை. அவர்கள் தங்களை எஜமானைப்போல் சண்டையின் முடிவுக்கத் தங்களுக்கே சோபனக கூறிக் கொள்ள நியாயமுடையவர்களாயிருந்தனர். கொல்லப்பட்ட மூன்று கள்ளர்களின் குதிரைகள் பாய்ந்தோடி விட்டதால் காணப்படவில்லை, அலதீனும் அவரைத் தொடர்ந்தவர்களும் நடுத்தெருவிலிருந்த மூன்று பிரேதங்களையும் கொண்டுபோய் சமீ

பத்திலிருந்த முந்திரிகைக்கொடி களின் நிழலில் வைத்து விட்டுப் பிரயாணமாணர்கள். அவர்கள் தங்களைத்தாக்கியவர்கள் கள்ளர்களென்றும், கொள்ளை யெடுப்பதேயன்றி வேறு கருத்தவர்களுக்குண்டாயிருக்கவில்லை யென்றும் எண்ணினார்கள்.

“ஆனால் அந்தத்துண்டர்கள் குறுங்காட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டு எங்களை யுத்தர்த்திற் கிருக்காது காட்டிலிருந்தே எங்களைத் துப்பாக்கியால சுடாதது எனக்கு ஆசசரியத்தைத்தருகிறது. அந்தக் குறிப்புக்காரரான மலைவாசிகள் எங்களைச்சுட்டிருப்பின் எங்களுக்குத் திங்குண்டாகியிருக்கலாம்” என்று அலதின் சொன்னார்.

“மேன்மைதங்கிய வர்களே, ஒருவேளை எங்களை மறியற் காரர்களாய்ப் பிடித்துக் கொள்வதற்கு அவர்களின் நோக்கம் இருந்திருக்கலாம். எங்களிட முள்ளதைக் கொள்ளை யெடுத்தது கொள்ள மாத்திரமல்ல எங்களை அவர்களின் கோட்டைகளுக்குக் கொண்டு போய் பொருட்டுக் கொடுத்து எங்களை மீட்சி செய்யும் வகையில் அங்குவைத்துக் கொள்ளவும் அவர்கள் எண்ணியிருக்கலாம்” என்று தடித்த பலதந்தைக்கட்டுடைய கனத்த தாடிமாயும் கைரியம் பிடிவாதம் தயாளம முதிய குணங்களைக்காட்டிய முகத்தையுடையவரும் அலதின் எவற்காரருள் முத்தவருமான உதுமானியர் பகர்ந்தனர்.

“எனது விசுவாசமுள்ள இயற்குமே, உமது வுத்தேசம் சரியானது. அந்தத்துணிந்த நெஞ்சரின் மதிப்பவ்வாறிருந்திருப்பின் அதனுலயே அவர்களுக்குத் தோல்வியும் எங்களுக்கு உயமும் உண்டிபட்டன. அவர்கள் துவக்கத்திலேயே துப்பாக்கியைப் பா

வியாதிருந்ததாலும் நெருங்கி வந்ததாலுமே ஜோர்ஜிய பராக்கிரமமும் உதுமானிய பராக்கிரமமும் பரிசோதனை செய்யப்பட்டனவென்று அலதின் உத்தரங்கூறினர்.

“மேலும் மேன்மை யுள்ளவர்களை முன்னேடிய இரண்டு துஷ்டர்களும் தங்களுக்கு வருத்தமுண்டான பொழுது துப்பாக்கியைப்பாவிக்கத் துணிந்தனர். எனது நல்லகுதிரை ஓர் வார்த்தை சொன்னவுடன் அல்லது திண்டி னவுடன் திரும்ப அல்லது முன் செல்ல அல்லது பின்செல்லக் கூடாதிருப்பின் இப்பொழுது தங்களோடு பேசுகிற விசுவாசமுள்ள தங்கள் பணிவிடைக்காரனான எனக்கு நஷ்டமுண்டாகியிருக்கலாம் என்று எவற்காரருள் இளையவரான ஹாபிஸ் கூறினர்.

“எனது செவிக்கருகாயும் ஓர் குண்டு இரைந்து கொண்டு சென்று செனவுறுதியாய்ப் சொல்ல நானும் கூடியவனாயிருக்கின்றேன். ஆகிலும் எங்களுக்கு வெற்றி கிடைத்ததற்காரும் ஹாபிஸின் கரத்துக் குண்டிபட்ட அற்பகாயத்தைத் தவிர வேறு காயங்களில் லாதுயங்கள் ஆசசரியமாய்த்தப்பிக் கொண்டதற்காகவும் அல்லாகுத்த ஆலாவுக்கு நன்றி கூறுவோம்” என்று இயற்குமே திரும்பவும் கூறினர்.

இவ்வாறு சம்பாவித்துக் கொண்டு அலதிலும் அவரின் இரு எவற்காரர்களும் போகும் பொழுது அந்த வாஸீப துரைமகன் தமது ஆட்களுக்குச் சமீபமாய்ச் சென்றனர். மூவரும் தங்கள் துப்பாக்கிகளில் எச்சரிக்கையோடு மருந்திட்டுத் திரும்பவும் தங்கள் தாக்கப்படின காத்துக் கொள்ள வாயத்தமாயிருந்தனர்.

கொஞ்சம் தாமதத்தின் பின்பு

“எங்களைத் தாக்கியவர்கள் சில காலமாய் னாசியர்களுக்கும் ஜோர்ஜிய கிராமங்களில் வசிக்கும் குடிஜனங்களுக்கும் அச்சமுண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிற கரிலா கள்ளனின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று மேன்மைதங்கிய தங்களுக்குத் தோன்றினதா” என்று அலதீனை இபுராகீம் கேட்டனர்.

“நீர்கைர் கர்மானைக் குறுக்கி ன்றீர். அவ்வாறான வோர் மனிதனைப் பற்றிய கதைகள் எல்லையைத் தாண்டி கார்ஸில் வசிப்பவர்களாகிய எங்கள் செவிகளுக்கும் எட்டி யிருக்கின்றன. ஆனால் உண்மையைச் சொல்ல வெனில் அக்கதைகளை யான் வீணான ஆர்க்கதைகளாகவே பாவித்து வருகிறேன். கைரி கர்மான் தானும் மனிதரின் எண்ணத்திலுள்ள வோர் மாயா ரூபமே யன்றி மெய்யாயுள்ளவனல்ல வென்றே நான் நம்புகிறேன்” என்று அலதீன் உத்தரங் கூறினர்.

“மேன்மை தங்கியவர்களே, கைரி கர்மான் ஓர் மாயா ரூபமாயிருக்கலாம். ஆகிலும் சிறு காவலோடு நீங்கள் பத்திரமாக பிரயாணஞ் செய்யலாமென்று மேன்மை தங்கிய தங்களுக்கு வறுதி சொல்லப்பட்டாலும் ஜோர்ஜியாவில் ஆயுதமணிந்த கள்ளர்களிருக்கின்றூர்க ளென்பதை நங்கள் சென்ற மணித்தியாலத்தில் பெற்ற அனுபோகத்தால் அறிந்து கொண்டோம்” என்று இபுராகீம் மொழிந்தனர்.

“அந்த வறுதிகளை நான் ஓர் ஜோர்ஜிய வாஸிபனிட யிருந்தே பெற்றுக் கொண்டேன். அந்த வாஸிபனே இந்த பிரயாணத்திற் செல்ல என்னைத் தூண்டிவிட்ட தூதையும் கொண்டு வந்தனன். அவன் மெய்யாய் விசுவாசித்த

தையே என்னிடம் சொல்லி யிருப்பா னென்பதற் சந்தேகமின்று. ஆகிலும் பிறரின் கவனத்தைக் கவர்ந்துகொள்ளாத விநோதத்தை கிளப்பி விடாத தன்மையில் பிரயாணஞ்செய்யும் படியும் நான் கேட்கப்பட்டேன். ஆ! அநோ வோர் சிறு கிராமம் தெரி கின்றது. நங்கள் சிக்கிரம் சென்று அங்குள்ள தூரைத்தனத்தாருக்கு நடந்த காரியங்களைத் தெரிவிப்போம். அப்பொழுது அவர்கள் நாங்கள் வழிப்பக்கமாய் விட்டுவிட்டு வந்த பிரேதங்களைக் கொண்டு போகிறதற்கு முயற்சி யெடுப்பார்கள்” என்று அலதீன் கூறினார்.

அம்மூவரும் அக்கிராமத்திற் சேர்ந்து காரியங்களை ஜோர்ஜிய தலைவருக்குத் தெரிவித்த பொழுது கைரி கர்மானின் அதிகாய்ச்செய்கைகள் நடத்தப் பதீம் தானத்துக்குத் தூரமாயுள்ள தலத்தில் மேற்படி சண்டை நடந்ததற்காக மேற்படி தலைவர் ஆச்சரியமடைந்தனர். மேலும் மூன்று உதுமானியர்கள் ஆறு பலத்த கள்ளர்களை ஜயித்தார்களென்றது அவருக்கு அதிகமான வியப்பைக் கொடுத்தது. கொல்லப்பட்ட மூன்று கள்ளர்களும் வழிப் பக்கமாய்க் காணப்படுவார்களென்று உறுதி சொல்லப் பதீம் வரையில் அவர் நம்பிக்கை யற்றவராய்த் தோன்றினர். இவ்வாறு தம் கடமையை நிறைவேற்றிய பின்னர் அக்கிராமத்திற் சொற்ப நேரம் தங்கி விட்டு அலதீன், தமது விசுவாச முள்ள இரு ஏவற்காரர்களும் பின் றொடர, பிரயாணத்திற் சென்றனர். அவரின் இரு ஏவற்காரர்களு ம் தூரைமக்களே யன்றி ஊழியக் காரர்களல்ல. அலதீன் ஆகிறவர் பேபட்டம் பெற்றவர்.

அலதீன் பே இபுராகீ மோடு

ம ஹாபிஸோடும் பிரயாணஞ் செய்தின்ற இவ் வேளையில் அவரின் தன்மைமைக்குறித்துச் சரவசனங்கள் சொல்ல நாடுகேடும். அவர் செய்த அழகானவரென்று முன் சொன்னோம். அவர் கறுப்பான தலைமயிரும் கண்களுமுடையவராயிருந்தனர். இந்நுதுவிக்ரினும் சுழிக்கப்பட்ட பளபளப்பான மேல மசை அவரினுத்தின் மேல மீட்டம் போலிருந்தது. அவரின் மூக்குக் கொஞ்சம் வளைந்தது. அதுவும் அவரின் முகத்தின் மறு பாகங்களும விரவாமாய அமைக்கப்பட்டிருந்தன. நிக்ருத்தேச ராதிவாய்க்ருளாதிசுப்பற் றவர்களில் காணப்படும் கொங்கல் மங்கலான நியம அவரின் முகத்தில் காணப்படவில்லை. அவரின் முகம் தெளிவானது. அநிலும் அது வெயிலில் காய்ந்ததால் சற்று கறுத்து ஆண்மை யுள்ள தோற்றத்தை யுடையதாக யிருந்தது. அவர் வேட்டையில் பிரியமுள்ளவர். துணிகரமான வேட்டைக்காரராயும் யுகமுள்ள குதிரைப்பரிசைக்காரராயும் இருந்தனர். சற்று முன் விபரிக்கப்பட்ட சண்டையைப் பார்க்கிலும் அகோரமான யுத்தத்தில் அவரின் வீரியம் பரிசோதனை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவர் நேசிக்கப்பட்டதக்க உதாரமான குணமுடையவர். மேலும் சர்வ பராக்கிரம இலட்சணங்களுமவரி லுண்டாயிருந்தன. அச்சம் அவரால் அறியப்பட்டதல்ல. அபாயம் என்ற பொழுது அவர் சிரிக்கிறவராயிருந்தனர். ஆநிலும் அவர் தன்னை யொத்த வேர் சிருஷ்டிப்பொருள் வருத்தப்படுவதைக் கண்டபொழுது அல்லது துக்கமான செய்தியைக் கேட்டபொழுது அவரின் கண்ணிலிருந்து கண்ணீர் சொ

ரிந்துவிடும். அவர் 21 வயதுடையவர். உயர்ந்த மெலிந்தவர். நன்றாய் அமைக்கப்பட்ட நேர்மையான அவயவங்க ளுடையவர். மேன்மையான நெரறியும், கறுப்பான வளைந்த புருவங்களுட, நீங்கிய கண் மடல்களும், பெரிய கண்களும் உடையவர். அவரில் அகந்தையாவது கவன மின்மையாவது காணப்படவில்லை. ஆநிலும் அவர் பிரியமும் உற்சாகமுமுள்ளவராகவேப் போல் தமையில் தாமே நம்பிக்கை வைப்பவராயிருந்தனர். அவர் மேல் மிசையைத் தவிர கன்ன மிசையாவது தாயாவது உடையவராயிருக்கவில்லை.

இவ்வித இலட்டணங்களையுடைய அலதீன் அந்ததன்நிலுள்ள துறுக்கியர்களணியும் தற்கால யுடை தரித்திருந்தனர். நெஞ்சிலும் முன்கைக் கவசங்களிலும் சரிகைவேலை செய்யப்பட்டிருந்த இருண்ட நீல நிற முள்ள புறக்கோட்டி (மேற்சட்டை) அவரின் ரூபத்தை நயமாய்க் காட்டிற்று. அவரின் காற்சட்டையி லிருந்த அகன்ற சிவப்பு நிறமுள்ள பட்டைகள் அவர் சவாரிசெய்யும் பொழுது அவரின் கீழ் உறுப்புகளின் அலங்காரத்தைக்காட்டின. அவரின் வாளினுறை பொன்னிறமுள்ள தென்று முன் சொல்லியிருக்கின்றோம். வாளின் பிடியில் அருமையான கற்கள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. அவரின் குதிரையின் மேலிடப்பட்டிருந்த சேணத்தில் பொன்னில் சரிகைவேலை செய்யப்பட்டிருந்தது. மொத்தமாய் அலதீன் தாம் செல்லும் வழிக்கருகாயுள்ள குடிசைகளிலிருந்து வெழியே வந்து தம்மைப் பார்க்கும் நாட்டு இளம்பெண்களின் கவனத்தையும் விருப்பத்தையும் கிளப்பி விடத்தக்க தோற்ற முள்ள கு

நிரை வீரராயிருந்தனர். அவரைக் கண்ணுற்ற ஆண்களோ அவரின் ஆண்மையுள்ள தோற்றத்தைபுற அவர் குதிரையில் வீற்றிருந்த தன்மையையும் அந்த மென்மையான மிருகத்தின் அலங்கார முள்ள நடையையும் நன்கு மதித்தனர். தமது நிலைமையிலுள்ள வேர் வாசிப துரைமகனுக்குப் போதாத அற்ப துணையோடு அவர் பிரயாணம் செய்தாலும் அவரின் சொந்த தோற்றமே ஜோர்ஜிய தேசத்தவர்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்து கொண்டது.

அலதீன் பேயும் அவரைப் பின்பற்றிய இருவரும் சில தானங்களில் இடைக்கிடை தரித்துக் கொண்டு அனேக மணித்தியாலமாக னாக பிரயாணஞ் செய்த பின்னர் மூன்று வழிகள் பிரிவென்ற வேர் தானத்திற் சேர்ந்தனர். இப்பொழுது எந்த வழியால் செல்ல வேண்டுமென்று அவர்களுக்குத் தெரிய வில்லை. திப்பி சுக்கு நேரே செல்லுகிற வழியை விசாரித்த நிலைதற்காக அவர்கள் ஓர குடிசையைத் தேடினர். அப்பொழுது ஓர் கிழவன் கொஞ்சந் தூரத்தில் இருப்பதை அலதீன் கண்டனர். அவன் ஜோர்ஜிய நாட்டவருள் கிழவகுப்பார் அணியும் உடையைத் தரித்துக் கொண்டு வேலை தேடிப்பிரயாணஞ் செய்யும் பொழுது இளைப்பாறுதற்காய் உட்கார்ந்திருக்கும் வேலைக்காரனைப்போல் தோன்றினன். அவனிடம் அலதீன் விசாரித்த பொழுது தான் உட்கார்ந்திருப்பதே ஜோர்ஜிய வீராஜதாவிக்குச் செல்லும் வழி யென்று தெரிவித்தனன். அவனுக்கு அலதீன் ஓர் காசு கொடுத்தனர். அந்தக் காரின் பெறுபதிக் காய் தூறு எரிய நாட்டவர்களுள் தொண்ணூற்றொன்பது பேர்கள் முழங்காளில் நின்

து ன்றி கூறுவார். ஆனால் அந்த மனிதனே அதனை உதாசினத்தை கொடுத்த கவலையின்மையோடு எரித்தனன். அவன் அற்ப நன்றியை வெடுவெடுப்போடு தெரிவித்து விட்டு உதுமானியர்களுக்குக் காட்டிய வழிக்கெதிரே இருந்த வேஜோர் வழியால் போய் விட்டான்.

அந்த அவலட்சணமான மனிதன் கரட்டுக்குள் நுழைந்து மரங்களுக்கிடையிலே மறைந்திருந்த வேர் குடிசையைத் தேடி அந்நிப்புத்து நனது லகரிவிருந்த பணத்தை அவமதியார்க்கீழே யெறிந்து விட்டு “என்னை ஐயித்தற்காரும் என்னை இழிவு படுத்தியதற்காரும் என்று சத்தமூலியாகக் கூவனித்தந்த நான் சந்திரமாயிதிருக்கிற ஒருவரிடமிருந்து சொற்ப நேரத்துக்காவது நான் பணம் வாங்கலாமா” என்று கூறினன்.

அக்குடிசையில் உட்கார்ந்திருந்த நடுவயதுள்ள வேர் நாட்டான் கோபத்தோடு எறியப்பட்ட பணத்தை யெடுக்க விரைந்து “உனக்கென்ன? எதுவுன்னைத் துன்பப்படுத்துகிறது நேசனே? இவ்வாறு நீ உரத்த சந்தமிவிதின்கருத்தென்ன?” என்று வினவினன்.

அப்பொழுது மற்றவன் “காரியமில்லை. இதோ எனது வேலத்தை மாற்றிக்கொள்வதற்காக நீ தந்த வுடையிருக்கிறது. இதுனை யெடுத்துக் கொண்டு எனது வுடையைக் கொடு. நான் ஊழியக்காரனின் உடையைத்தரித்திருக்கும் பொழுது எனக்கே ஊழியக்காரனைப்போல் இருப்பதுடன் பிரமாலும் அவ்வாறு பாவிக்கப்படுகின்றேன். ஆர்ஜும் அந்தப் பெருமையுள்ள முஸ்லீம் பணத்தை யெறிவிற வரையில் எனது

பணிவிடையே சரியாய் நடத்தினேன். எனது முகத்தில் பூசப்பட்டிருக்கிற கறையையும் எனது மயிரின் நிகலுப்பு மந்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிற சுண்ணத்தையும் கழுக தண்ணீர் கொடு” என்று கூறினன்.

குடிசையின் சொந்தக்காரனாகிய நாட்டவன் எறியப்பட்ட பணத்தை யெடுத்துக் கொண்டு மற்ற மனிதனை அதிசயத் தோடு பார்த்தான். அவனை அந்நாட்டான் நேசனென்றழைத்தாலும் அவனையதிகமாய் அறிந்திருக்கவில்லை. அவன் “நீ யேதுக்காய் வேஷத்தைத் தரித்துக் கொண்டாயோ அதில் தவறி விட்டாயோ” வென்று மற்ற வன்டங் கேட்டனன்.

“காரிய மில்லை எனக்குத் தண்ணீர் கொடு, எனது உடுப்பையும் ஆயுதங்களையும் தா. எனது குதிரையைக் கொண்டு வா. நான் எனது சுதேச மலைகளின் சுத்தமான காற்றைத் திரும்பவும் சுவாசிக்க விரும்புகின்றேன்” என்ற மற்ற மனிதன் கூறினன்.

அவன் கேட்டவைகள் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. அவன் தனது தேகத்தைக் கழுகக் கொண்டு, நாட்டவனின் உடையை யெறிந்து விட்டு தனது வளையைத் தரித்துக் கொண்டு, அவகவடியைத் தொடாது பாய்ந்து குதிரையிலேறிக் கொண்டு குடிசையிலிருந்து விரைந்தோடினன். அவன் கரிலாக் கள்ளனான காலியே யன்றி பின்னொருவனன்று.

நாம் இப்பொழுது பொய்வேடந்தரித்த நாட்டவனால் காட்டப்பட்ட வழியிற் செல்லுகிற அலதீனையும் அவரைப் பின்பற்றிய இருவரையும் கவனிப்போம்.

“அந்த மனிதனில் அவலட்சணத்தை விட வேறு காரியங்களு முண்டாயிருந்ததை மேன்மை தங்கி

ய தாங்கள் கண்டீர்களா. அவனில் கபடமான தோற்ற மிருந்ததாக நான் எண்ணுகிறேன். அவன் மேன்மை தங்கிய தங்களின் முகத்தைப் பார்க்க வில்லை. அவன் தங்களுக்குத்தரன் சொல்லும் பொழுது கையிலிருந்த தடியால் கல்லுகளில் தட்டிக் கொண்டிருந்தான்” என்று விவேகமும் எச்சரிக்கையு முள்ள இபுரூகீம் கூறினார்.

இதைக் கேட்ட “அலதீன் எனது விசுவாசமுள்ள இபுரூகீமே மாளிகையி லுள்ளவர்களின் குணங்களை ஜோர்ஜிய நாட்டவனில் காண நீர் நம்பக் கூடாது. அவன் எங்களைச் சரியாக வழிகாட்டியிருக்கில் அவனின் குணத்தின் வெடுவெடுப்பை நாம் கவனிக்க வேண்டிய தில்லை” என்று வுத்தரங்கூறினார்.

“ஆம், அவன் சரியாக வழிகாட்டியிருக்கில் கவனிக்க வேண்டிய தில்லை. ஆகிலும் ஓர் முடிகதைப் போல் படிப்படியாய்ச் சிறுக்கின்ற இந்த ஒலிகமான வழி திப்சிகக்குச் செல்லுகிற பெரும்பாதையல்ல வென்று நான் தங்களுக்கு அமைதியுள்ளவனாக எண்ணுகிறேன்” என்று இபுரூகீம் மொழிந்தனர்.

அந்த வழி மெய்யாகவே ஒடுக்கமானதாயிருந்தது. ஆகிலும் அதன் ஒடுக்கம் அதிகப்படுகிறத் தோடு அதன் தோற்றத்தின் அழகும் அதிகப்பட்டது. மரங்கள் சிரசுக்கு மேலாக வொண்டையொன்று சந்தித்துக் கொண்டன. அவை பிரயாணிகளுக்கு நிழலைக் கொடுத்தன. ஆபிரக் கணக்கான புஷ்பங்கள் கரைகளை மூடிக்கொண்டிருந்தன. முந்திரிகைக் கொடிகளில் முந்திரிகைப் பழங்கள் அதிகமாய் உண்டாயிருந்தன. வேறு பலவித கணிகளும் பிரயா

ணிகள் போகும் பொழுதே அவர்களின் கைகளுக்கெட்டக் கூடியவைகளாயிருந்தன.

“இதுவே நேரே திப்பிலிசுக்குச் செல்லும் வழியென்று நானம்புகின்றேன். இதன் அருமை போகப்போக அதிகப்படலாம். என்றாலும் நாங்கள் முதல் சந்திக்கிற வழிப்போக்கனிடம் அல்லது நாங்கள் போய்ச்சேருகிற முந்தின குடிகையில் விசாரிப்போம். கேளுங்கள், அதோ வொரு ஆற்றின் சலசலப்புண்டாயிருக்கிறது. அது எனது செவிகளுக்கு இனிய ராகமாயிருக்கிறது. நான்தாகமாயிருக்கின்றேன். அந்த சுத்த ஜலத்திலிருந்து ஒரு முட்டை குடிப்பது எனக்கு அதிகசுகமாக ஷத்தைத்தரும். சமீபத்திலே கள்கள வென்றெலிக்கின்ற ஆற்றுக்கு செல்லும் வழியைச் சீக்கிரம கண்டுகொள்வோம்” என்று

சொன்னவராக அலதீன் தமது குதிரையை நடத்தினர். சில நிமிஷங்களில் அந்த நெருக்கமான வழியாகன்று விஸ்தாரமான தேசம் தோன்றிற்று.

அப்பொழுது அலதீன் மரங்களுக்கிடையில் தோன்றிப் இரட்டுப்புடவையைக் கண்டு “அதோவொரு கூடாரமிருக்கிறது. விசாரணை செய்து கொள்ளக் கூடிய வொருவரை நாங்கள் அங்கு கண்டு கொள்ளலாம்” என்று பகாந்தனர்.

ஆற்றின் சலசலப்பு அதிகமாய்க் கேட்டது. சடுதியாய் அலதீன் ஒரு தானத்தில் சோந்தனர். அங்கு துலக்கமான ஆற்றுக்கருகாய், சமீபித்து வரும் குதிரைகளின் அடிச்சத்தத்தைக் கேளாது, ஆற்றநத சிந்தனையோடு வொராமிக்க அழகான வரலிப்பெண்ணிருந்தனர். (இன்னும் வரும்)